

அமர் இர. சீவலிங்கம் ஞாபகார்த்த
பதினான்காவது
நினைவுப் பேருரை

மனையக அரசியல் செல்வநறியும்
மனையக மக்களும்

சுகுமாரன் விஜயகுமார்

அமர் இர. சீவலிங்கம் ஞாபகார்த்தக் குழு
2013

மகையக அரசியல் செல்வாற்றியும்
மகையக மக்களும்

சுகுமாரன் வினாயகமார்
சமூக விஞ்ஞான ஆய்வாளர்

அமரர் கிர. சீவலிங்கம் ஞாபகார்த்தக் குழு
2013

நால் : மலையக அரசியல் செல்நெறியும்
 மலையக மக்களும்

 ஆசிரியர் : சுகுமாரன் விஜயகுமார்

 பதிப்பாசிரியர் : தெ. தன்ராஜ்

 வெளியீடு : அமரர் இர. சிவலிங்கம் ஞாபகார்த்தக் குழு

 திகதி : 24.08.2013

 பக்கங்கள் : 54

அனுசரணை:

தீரு. வி. ஏ. மகுரைவீரன்
 உறுப்பினர்,
 அமரர் இர. சிவலிங்கம்
 ஞாபகார்த்தக் குழு
 தலைவர்,
 இலங்கை மனவளக்கலை மன்றம்

அனைவருக்கும் வணக்கம்!

1960 களில் ஹட்டன் பிரதேசத்தை மையமாகக் கொண்டு மலையகத்தில் ஏற்பட்ட சமூக பண்பாட்டு விழிப்புணர்ச்சிக்கும் கல்வி மீது ஏற்பட்ட ஆர்வத்திற்கும் அடித்தளமாக நின்றவர் அமரர் இர. சிவலிங்கம் அவர்களும் அவருடைய தோழரான அமரர் எஸ். திருச்செந்தூரனும் ஆவர். அமரர் சிவலிங்கம் நல்லா சிரியராகவும் தலைசிறந்த பேச்சாளராகவும் எழுத்தாளராகவும் விளங்கியதோடு மும் மொழி ஆற்றல் கொண்ட பன் முக ஆளுமையாளராகவும் விளங்கினார். 1983 இல் ஏற்பட்ட ஆடிக் கலவரத்தில் முழுத் தமிழர் சமூகமே துன்புற்றபோது அமரர் சிவலிங்கம் அவர்களும் தமது குடும்பத்துடன் தமிழகத்திற்கு குடிபெயர்ந்தார். அங்கும்கூட குடிபெயர்ந்த மலையக மக்களுக்காக இந்திய அதிகாரவர்க்கத்துடன் போராடி சிறைவாசமும் அனுபவித்தார்.

அத்தகைய மாண்பும் மதிப்பும் கொண்ட அமரர் சிவலிங்கத்தின் நினைவுப் பேருரையை ஓவ்வொரு வருடமும் கடந்த பதினான்கு வருடங்களாக சிவலிங்கம் ஞாபகார்த்தக் குழு நடத்திவருவது பாராட்டுக்குரிய விடயமாகும். இவ்வாண்டு நினைவுப் பேருரையை நிகழ்த்துவதற்கு எனக்கு வழங்கப்பட்ட சந்தர்ப்பத்தை எனக்கு கிடைத்த கெளரவமாக நான் கருதுகிறேன். அதற்காக ஞாபகார்த்தக் குழுவினருக்கு குறிப்பாக அதன் தலைவர் திரு. எம். வாமதேவன் அவர்களுக்கும் ஞாபகார்த்தக் குழு உறுப்பினரும் திறந்த பல்கலைக்கழகத்தின் முதுநிலை விரிவுரையாளருமான திரு. தை. தனராஜ் அவர்களுக்கும் நன்றி கூற கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

ஞாபகார்த்தக் குழுவுக்கும் எனக்குமான தொடர்பு 2007 இல் ஆரம்பித்தது. பேராதனை பல்கலைக்கழகத்தில் மாணவனாக இருந்த எனக்கு ஆய்வுமுறையியலில் பயிற்சி வழங்கி எனது பிரதேசமான இரத்தினபுரியில் சமூகவியல் ஆய்வினை மேற்கொள்ள நிதிஉதவி வழங்கியதோடு எனது ஆய்வுக் கட்டுரையையும் பிரசுரித்து என்னை ஆய்வுத்துறைக்கும் எழுத்துத்துறைக்கும் அறிமுகப்படுத்தியவர்கள் ஞாபகார்த்தக் குழுவினரே என்பதே இங்கு குறிப்பிடுவதில் நான் மகிழ்ச்சி அடைகின்றேன். அவர்களுடைய பணி தொடரவேண்டும் என வாழ்த்திக்கொண்டு எனது உரையை ஆரம்பிக்கிறேன்.

“மனிதர்கள் தங்களைத் தாங்களே விமர்சிக்கத் தொடங்கி உலகையும் நோக்கி எதிர் வினையாற்றுத் தொடங்கும் போது அவர்களுக்குப் புலனுணர்வு ஏற்பட்டு, அவர்கள் தங்கள் பழைய தெளிவற்ற இயற்காட்சி மூலங்களைக் கவனித்தறியத் தொடங்குகிறார்கள்”

-பாவ்லோ பிரேய்ரே

அறிமுகம்

பல இன மக்களைக் கொண்ட தேசமான இலங்கை அனைவருக்கும் சமத்துவத்தையும் சமமான வாய்ப்பையும் உறுதிப்படுத்தி, இனங்களின் தனித்துவங்களை பேணி தேசிய பிரஜைகளை கொண்ட ஆட்சி முறையை கொண்டிருக்கவில்லை. மாறாக இனக் குழு பிரஜைகளைக்¹ கொண்டதாகவும், இனக் குழு பிரஜைகள் என்ற அம்சத்தை கருத்தியல் ரீதியாகவும் நடைமுறை ரீதியாகவும் உறுதிப்படுத்தி இனங்களுக்கிடையே மோதல்களை பேணுவதாகவே இலங்கை பயணித்துவருகிறது. இப்போக்கிற்கு இலங்கையின் பின் காலனிய ஆட்சியில் காணப் பட்ட பிற்போக்குத்தனங்களே² பிரதான காரணம் எனக் கூறலாம். பிரித்தானியர் ஆட்சியில் இனங்களைப் பிரித்தாளும் கொள்கையைப் பின்பற்றி ஆட்சி செய்த போதும் அவர்களால் இலங்கைக்கு அளிக்கப்பட்டிருந்த முற்போக்கான அரசியல் சிவில் உரிமைகளை³ விருத்தி செய்வதற்கான வாய்ப்பு பின்காலனிய ஆட்சியாளர்களுக்கிடைத்தது. எனினும் அவர்கள் அதனைப் பயன்படுத்தவில்லை. பின்காலனிய ஆட்சியின் போது முன்னர் பிரித்தானியரினால் அறிமுகம் செய்யப்பட்ட⁴ முதலாளித்துவ உற்பத்தி முறைக்கு ஏற்ற தாராள ஜனநாயக பண்புகளுக்கு மாறாக இனவாதமே முனைப்புப் பெற்றது. பின்காலனிய ஆட்சியில் அனைத்து “இனப் பிரஜைகளுக்கும்” எதிரானதாக ஆட்சி இடம்பெற்ற போதும், அது நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் பெரும்பான்மை சிங்கள வெகுஜனங்களுக்கு சார்பானது என்ற கருத்தியல் மேலாண்மை சிங்கள மக்களிடையே ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளது. 2009 ஆம் ஆண்டு இலங்கைத் தமிழர்

போராட்டம் ஆயுதர்தியாக தோற்கடிக்கப்பட்ட பின்னர் சிங்கள வெகுஜனங்களுக்கு மத்தியில் இக் கருத்தியல் மேலாதிக்கம் மேலும் வலுப்பெற்றுள்ளது. இந்நிலையில் ஏனைய “இனப்பிரஜைகளுக்கு” உரிமைகள் மறுக்கப்படுவது “சட்டபூர்வமாக்கப்படும்” குழ்நிலையிலேயே இன்று இலங்கை பயணிக்கிறது. இப்பின்னணியில் சிறுபான்மை இனங்களின் அரசியல், பொருளாதார, சமூக உரிமைகள் பறிக்கப்படுவதோடு, சிங்கள வெகுஜனங்களினது உரிமைகளும் நக்கப்படுகின்றன. இலங்கையில் “இனப்பிரஜைகளில்” அரசியல் ரீதியாக வஞ்சிக்கப்பட்ட வரலாற்றைக் கொண்டவர்களாகவும் இலங்கைத் தமிழருக்கும் அரசுக்கும் இடையில் இடம்பெற்ற மோதல்களின் உக்கிரத்தன்மையினால் அதிக கவனிப்புக்கு உட்படாது⁵ இருந்த மலையக மக்களின்⁶ அரசியல் பல்வேறு தனித்தன்மைகளைக் கொண்டுள்ளதுடன் விசேட கவனத்திற்கும் உட்படுத்த வேண்டியதாகிறது.

இலங்கையில் உள்ள ஏனைய இனக்குமுக்களையும் விடதனித்துவமான அரசியல் வரலாற்றைக் கொண்ட இனக்குமுவாக மலையக மக்கள் காணப்படுகிறனர். இந்தத் தனித்துவத்திற்கு 19 ஆம் நூற்றாண்டில் இலங்கைக்கு தொழிலாளர்களாக குடியேற்றி தோட்டம் என்ற தனி இராச்சியத்திற்குள் நகர தொழிலாளர்களிடம் இருந்தும் கிராம விவசாயிகளிடம் இருந்து பிரித்து வாழ வைக்கப்பட்டமையும், இலங்கையில் ஏனைய பிரஜைகள் பிரித்தானிய கொலனித்துவத்திடம் இருந்து சுதந்திரம் பெற்ற வேளையில் அவர்களது அனைத்து சிவில், அரசியல் உரிமை பறிக்கப்பட்டமையும் காரணமாகும். இதில் குடியுரிமை பறிக்கப்பட்டமையானது மலையக அரசியலில் முதன் மையான அம் சமாகும். பறிக்கப்பட்ட குடியுரிமையை மீட்பதற்கான போராட்டமாகவே சுதந்திரத்துக்குப் பின்னரான நான்கு தசாப்தத்திற்கு மேலான அரசியல் நிலைபெற்றது.⁷ இன்று குடியுரிமை பிரச்சினை சட்ட ரீதியாக தீர்க்கப்பட்டிருக்கின்ற போதும் இலங்கையின் ஏனைய பிரஜைகள் அனுபவிக்கும் அடிப்படை (Basic) உரிமைகளுக்கு உரித்தற்றவர்களாகவே மலையக மக்கள் வாழ்ந்து வருகின்றனர். முகவரி, வீடு, மற்றும் காணி உரிமைகள் மறுக்கப்பட்டுள்ளன; பெருந்தோட்டத்துறை தொழிலாளர்கள் தொழில்

பாதுகாப்பின்றி இன்றும் நாட்களிகளாகவே வேலை செய்து வருகின்றனர்; தேசிய அரசு நிர்வாகத்தில் முழுமையாக இணைய முடியாத நிலை; (இந்நிலை தோட்டங்கள் கிராமங்களாக கணிக்கப்படாமையினால் ஏற்பட்டுள்ளது) பிரதேச சபைக்கு, மாகாண சபைக்கு வாக்களித்தாலும் அதில் இருந்து அபிவிருத்திகளை பெறுவதில் சட்ட ரீதியான தடை என உரிமை மறுப்புக்கு உட்பட்டே மலையக மக்கள் வாழ்ந்து வருகின்றனர். எனவே, மலையக மக்கள் “வாக்காளர்” என்ற அந்தஸ்தைப் பெற்றுள்ள போதும் ஏனைய “இன பிரஜைகள்” அனுபவிக்கும் உரிமைகள் அற்றவர்களாகவே வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் ஏகாதிபத்திய வடிவமான கொலனித்துவத்தினால் இலங்கைக்கு தொழிலாளர்களாக குடியேறி தோட்ட இராச்சியத்திற்குள் தீவிர உழைப்புச் சுரண்டலுக்கு ஆளாக்கப்பட்டமை, கொலனித்துவவாதிகள் வழங்கிய சமமான அரசியல் உரிமையைப் பெற்று வாழ ஆரம்பித்த நிலையில் சிவில், அரசியல் உரிமைகள் இனத்துவ நோக்குடன் சுதேச ஆட்சியாளர்களினால் பறிக்கப்பட்டமை, குடியுரிமை மீட்பு போராட்டத்தின் அவலங்கள், தொழிலாளர் வர்க்க ஒடுக்குதலுடன் பேரினவாத ஒடுக்குமுறைகள் முனைப்புடனான தொடர்ச்சியும் இலங்கை தமிழரின் இன விடுதலைப் போராட்ட (சாத்வீக, ஆயுத) முன்னெடுப்புகள் மலையக மக்கள் மீதான பேரினவாதத்தை மேலும் விரிவுபடுத்தி திணித்தமை, பேரினவாத ஒடுக்குமுறையின் விளைவாகவும் மலையக மரபுரீதியான தொழிற்சங்க அரசியலின் புறநடையாகவும் மலையக தேசியம் என்ற கருத்துருவாக்கமும் செயல்வடிவங்களும் முனைப்புப் பெற்றமை ஆகிய அனைத்தையும் கருத்தில் கொண்டு அவற்றில் இழையோடும் அகக்காரணியான மலையக மைய நீரோட்ட (தொழிற்சங்கவாதம், பாராஞ்மன்றவாதம்) அரசியல் பயணமும் அதன் பங்களிப்பும், தோல்விகளும் மற்றும் மாற்று அரசியல் பாதையான உழைப்புச் சுரண்டல், அரசியல் ஒடுக்குமுறைக்கு எதிரான வெகுஜன அரசியல் பாதையின் பங்களிப்பும் அதன் வீழ்ச்சிப்பற்றியும் கருத்திற்கு உட்படுத்தி மலையக அரசியலை அணுகுவதே அதன் முழுமையான பிம்பத்தை தரும்.

அந்தவகையில் இது வரையான மலையக அரசியற் எண்ணக்கருவாக்கங்களும், ஆய்வுகளும் நான்கு அடிப்படைகளில் இடம்பெற்றுள்ளன. அவையாவன:

1. தாராள ஜனநாயக அடைவுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு, பிரஜா உரிமையை நிலைநாட்டுவது உட்பட மலையக மக்களின் மனத உரிமைகளை நிலைநாட்டுவது (குறிப்பாக 1988-ல் முன்னர்)
2. தாராள ஜனநாயக பன்மைத்துவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு அரசியல் நிறுவனங்களில் நியாயமான பிரதிநித்துவத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளல்⁸
3. சிங்கள பேரினவாத அரச அடக்குமுறையுடன் எழுச்சியற்ற மலையகம் என்ற தேசிய உணர்வு நிலையாக்கமும் மலையக தேசிய அரசியலும் அதிகாரப் பகிரவும்⁹
4. மலையக மக்கள் வர்க்க சுரண்டலுக்கும் இன ஒடுக்குமுறைக்கும் ஆளாகும் சமூகம் என்ற வகையில் சுரண்டலுக்கும் ஒடுக்குமுறைகளுக்கும் ஆளாகும் அனைவருடன் இணைந்து மலையக மக்கள் போராட வேண்டும் என்ற அரசியல் கண்ணோட்டம்

இதில் நான்காவது அம்சம் மலையக மக்களின் அரசியல் செல்நெறியை பற்றிப் பேசப்பட்டுள்ள போதும்¹⁰ அது முழுமைபெற்ற ஒன்று அல்ல. எனவே இங்கு மலையக மக்களின் அரசியல் செல்நெறி பற்றிய ஒரு பார்வையை செலுத்த முயற்சிக்கப்படுகிறது. மலையக மக்கள் இலங்கையின் “இனப்பிரஜைகளில்” “இரண்டாம் தர இனப்பிரஜைகளாக” ஆக்கப்பட்டிருக்கின்றமைக்கு இலங்கையின் பின்காலனிய ஆட்சியாளர்களின் பேரினவாத பிற்படுத்தப்பட்ட முதலாளித்துவ அரசியல் நிலைப்பாடுகள் முக்கிய காரணம் என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. அதேநேரம் மலையகத்தில் நிலவிய அரசியல் தொழிற்சங்க இயக்கங்களின் வகிபங்கு அகங்காரணி என்றவகையில் முக்கியத்துவமிக்தாகும். இப்பின்னணியில் இங்கு மலையக மக்களின்

அரசியல் வரலாற்றினூடான அதன் போக்குகளைப் பரிசீலித்து அதன் எதிர்காலம் பற்றி உரையாடவும் எத்தனிக்கிறது.

மலையக மக்களா அல்லது இந்திய மக்களா?

மலையக மக்கள் என்ற அடையாளம் பற்றிய விவாதங்கள் இன்றும் தொடர்வதனால் மலையக மக்களின் அரசியல் வரலாறு மற்றும் அதன் போக்கு என்பவற்றை நோக்கும் முன் மலையக மக்கள் என்போர் யார், அவர்கள் எவ்வாறு அடையாளப்படுத்தப் படுகிறார்கள், எவ்வாறான அடையாளப்படுத்தல் ஏற்படுத்தைது என்ற வினாக்களுக்கு விடை காண்பது அவசியமாகும்.

இலங்கை அரசாங்கத்தின் உத்தியோகபூர்வ ஆவணங்களில் இந்தியத் தமிழர் என்ற இனப்பிரிவு குறிப்பிடப்படுகின்றது. அதனையே மலையக மக்கள் என இங்கு குறிப்பிடப்படுகின்றது.¹¹ 19 ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்ப பகுதி முதல் தென்னிந்தியாவில் இருந்து இலங்கைக்கு வந்து மத்திய மலைநாட்டில்¹² பெருந்தோட்டங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு வாழ்வார்களையும் பெருந்தோட்டங்களை சாராத மாவட்டங்களில் தங்களை இந்தியத் தமிழர்கள் என்ற இன அடையாளத்திற்கு உட்படுத்துவார்களையும்¹³ மலையக மக்கள் என்று வரையறுக்கலாம்.

மலையகத் தமிழர்களை இந்திய தமிழர், பெருந்தோட்ட தமிழர், இந்திய வம்சாவளி தமிழர், கண்டித் தமிழர் என்ற பெயர்களில் அழைக்கின்ற போதும் இன்று மலையகத் தமிழர் என்ற அடையாளம் முன்னிலை பெற்றுள்ளது. மலையகத் தமிழர்களை இந்திய வம்சாவளித் தமிழர்கள் என அழைப்பதே ஏற்படுத்தைது என கூறுவார்கள் அதுவே பரந்த அடையாளத்தைப் பெற்றுக் கொடுக்க வல்லது என வாதிடுகின்றனர். எனினும் இப் பரந்த அடையாளத்தை மலையகத் தமிழர் என்ற அடையாளத்தின் ஊடாக பேண முடியும்¹⁴ எனவும் மலையகத் தமிழர்கள் எனும் அடையாளம் அவர்கள் இந்தியர் என்ற அந்நிய உணர்வை அவர்களிடத்தும், ஏனைய இலங்கை வாழும் மக்களிடத்திலும் ஏற்படுத்துவதாக இருக்கின்ற நிலையில், மலையக

மக்கள் என அழைப்பதே முற்போக்கானது¹⁵ என வாதிடுகின்றனர். மலையக மக்கள் மீது திட்டமிட்ட ஒடுக்குமுறைகளுக்கு எதிரான மலையக மக்களின் அணிதிரள்வானது “இலங்கை எமது நாடு, மலையகம் எமது பிரதேசம், நாம் ஒரு இன் சமூகம் என்ற தேசிய உணர்வு எழுச்சிக்கு காரணமாகி உள்ளது.”¹⁶

அறுபதுகளில் மலையகம், மலைநாடு என்ற சொற்பிரயோக ங்களும் மலையகத் தேசியத்தை மையப்படுத்திய சமூக அரசியற் செயற்பாடுகளும் தொடங்கி வளர்ச்சி பெற்றன. தற்போது மலையக மக்களிடத்து மட்டுமல்லாது இலங்கைத் தமிழர் மற்றும் முஸ்லிம் களிடையே மலையகம், மலையக மக்கள் என்ற சொற்கள் பயன்பாட்டில் உள்ளதோடு, சிங்கள மக்களிடையேயும் இப்பதத்திற்கு சமமான பதமாக “கந்துகர தெழு ஜனதாவ”, “கந்துரட தெழு ஜனதாவ” பதங்களும் ஆங்கிலத்தில் Up-country people, Hill country people என்ற பதங்களும் நிலைபெற்றுள்ளன. எனவே மலையகத் தமிழர் என்ற அடையாளம் தேசிய அங்கீராத்தை நோக்கிய நகர்வு இடம் பெற்று வருகின்றமை கவனிக்கத்தக்கது. (மலையக தேசியம் பற்றிய பிரச்சினை பின்னர் கலந்துரையாடப்பட்டுள்ளது)

2012 ஆம் ஆண்டு தொகை மதிப்பு திணைக்கள தகவல்களின் படி மலையக மக்கள் மொத்த சனத்தொகையில் 4.2% ஆவர் 1981, 2001, கணக்கெடுப்பின் படி 5.5%, 5.08% ஆக காணப்பட்டனர், 2001 மற்றும் 2012ம் ஆண்டுகளில் இடம் பெற்ற சனத்தொகை கணக்கெடுப்புகளில் மலையகத் தமிழர்களில் கணிசமான தொகையினர் தங்களை இந்திய தமிழர் என பதிவு செய்வதை விடுத்து இலங்கைத் தமிழர் எனப் பதிவுசெய்துள்ளனர். இதேநிலைமை 2001 சனத்தொகை கணிப்பீட்டிலும் இடம்பெற்றது. சந்திரபோஸ் மற்றும் விஜேசந்திரன் ஆகியோரின் ஆய்வுகளின்படி 2001ம் ஆண்டு தொகைமதிப்பீட்டு புள்ளிவிபரங்களின்படி “இந்திய தமிழர்கள்” 855,891 அல்ல என்றும் அதைவிட அதிகமாக உள்ளனர் எனக் கொள்ள வேண்டும்.¹⁷ 2012ம் ஆண்டு சனத்தொகை மதிப்பீட்டிலும் இதேநிலை வெளிப்பட்டுள்ளது. நுவரெலியா, பதுளை மாவட்டத்தை தவிர்ந்த ஏனைய மாவட்டத்தை சேர்ந்த மலையக மக்கள் தம்மை இலங்கைத்

தமிழர் எனப் பதிவுசெய்யும் போக்கு அதிகமாக உள்ளது. இன் ஒடுக்கு முறைக்கு உட்பட்டு வரும் இரத்தினபுரி, கேகாலை, கஞ்சத்துறை, மொன்றாகலை, மாத்தறை, காலி ஆகிய மாவட்டங்களில் இப்போக்கினை வெகுவாக காணலாம். வட மாகாணத்தில் உள்ள மலையகத் தமிழர்கள் தங்களை இலங்கைத் தமிழர் என அடையாளப்படுத்தும் போக்கு இலங்கைத் தமிழர் வாழும் பிரதேசங்களில் ஒத்த கலாசாரத்தையும் ஒரே மொழியை பேசுவதாலும் மலையக மக்கள் தங்களை மலையகத் தமிழர் என்ற அடையாளத்தை விட்டு இலங்கைத் தமிழர் அடையாளத்தை எடுக்கும் சூழ்நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. எனினும் வட மாகாணத்திலும் மலையக தமிழராக தம்மை அடையாளப்படுத்தும் போக்கு இருந்து வருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. 2012 குடிசன மதிப்பீட்டின்படி இது மூல்லைத்தீவு 2.5%, திருகோணமலை 1.7% கிளிநோச்சி 1.5%, வவுனியா 0.8%, மன்னார் 04%¹⁸ ஆகும். மலையக மக்கள் நுவரெலியா மாவட்டத்தில் செறிந்து வாழ்கின்றனர். அவர்கள் அம்மாகாணத்தில் (53.2%) பெரும்பான்மையினராக காணப்படுகின்றனர். நுவரெலியா மாவட்டத்திற்கு அடுத்தப்படியாக பதுளை மாவட்டத்தில் 18.4% காணப்படுவதோடு கண்டி, இரத்தினபுரி, கேகாலை, மாத்தறை ஆகிய மாவட்டங்களில் கணிசமான மலையக மக்கள் வாழ்கின்றனர். ஏனைய மாவட்டங்களில் சிறிய எண்ணிக்கையான மலையக மக்கள் வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

2012 ஆம் ஆண்டு கணக்கெடுப்பின் படி மலையக மக்களில் 2,12,826 பேர்¹⁹ பெருந்தோட்ட தொழிலாளர்கள் ஆவர். மலையக தொழிலாளர்களின் எண்ணிக்கை கணக்கெடுப்பதில் சிக்கல்கள் உள்ள நிலையில் மலையக மக்களில் பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்கள் ஏறக்குறைய 3 இலட்சத்து 50 ஆயிரம் பேரை தாண்டலாம். கணிசமான மலையகத் தவர்கள் முறைசாரா துறைகளில் நகரங்களில் பணியாற்றுகின்றனர்.²⁰ ஆடைத் தொழிற்துறையில் பல மலையக இளைஞர் யுவதிகள் பணிபுரிவதோடு, பணிப் பெண்களாக உள்ளுரிலும், வெளிநாடுகளிலும் தொழில் செய்கின்ற நிலை மலையகத்தில் காணப்படுகின்றது. அரசு துறையில் ஆசிரியர்களாக பணியாற்றுவார்கள் குறிப்பிட்டு சொல்லும் அளவிற்கு இருப்பதோடு ஏனைய அரசுதொழில்களை செய்பவர்கள் மிகவும் குறைவாக உள்ளனர்.

உயர் தொழில்களில்²¹ ஈடுபடுபவர்கள் குறைவானவர்களே. வர்த்தகத்திலும் சுய தொழில்களிலும் ஈடுபடும் சிறு பிரிவினரும் மலையக மாவட்டங்களில் உள்ளனர். இவர்கள் மலையகத்தில் நடுத்தர வர்க்கமாகவும் எழுச்சிபெறும் வர்க்கமாகவும் உள்ளனர்.

எனவே மலையகச் சமூகம் என்பது பெருந் தோட்டத் தொழிலாளர்களை அதிமாகவும் ஏனைய வகை தொழிலாளர்களையும் உள்ளடக்கி சிறு எண்ணிக்கையுடைய நடுத்தர வர்க்கத்தையும் எழுச்சியறும் நடுத்தர வர்க்கத்தையும் கொண்டுள்ளமையை அறியலாம்.

பிரித்தானியர் இலங்கையில் ஏற்படுத்திய மாற்றங்களும் மலையகத் தொழிலாளர்கள் வருகையும்

ஒட்டுமொத்த இலங்கை சமூகக் கட்டுமானத்தில் பிரித்தானியரின் வருகை ஏற்படுத்திய தாக்கத்தை இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் ஆட்சி என்ற கட்டுரையில் கார்ல் மார்க்ஸ் பின்வருமாறு விளக்குகிறார்:

“இங் கிலாந் து இந் திய சமுதாயத் தின் முழுக் கட்டுமானத்தையும் தகர்த்து விட்டது, அதேபோதில் புத்தமைப்புக்கான அறிகுறி எதுவும் இதுவரை காட்டப்படவில்லை. இவ்வாறு புதிய உலகத்தை பெராது பழைய உலகத்தை இழந்து நிற்கும் நிலை...”²²

இலங்கையைப் பொறுத்தவரையில் இங்கிலாந்து ஆட்சியாளர்கள் இலங்கையில் நிலவிய நிலமானிய சமூக பொருளாதார கட்டமைப்பின்²³ மீது முதலாளித்துவ உற்பத்தி முறையினை தினித்தனர். அதன் விளைவுகளும் மார்க்ஸ் குறிப்பிட்டது போன்றே அமைந்திருந்தன. இத்தினிப்பின் மூலம் மார்க்ஸ் குறிப்பிட்டது போன்று இலங்கையில் பிரிட்டிஷார் புத்தமைப்பை உருவாக்கா விட்டாலும் அதன் உடனடி விளைவுகளில் முதன்மையான ஒன்றாக பெருந் தோட்டங்களின் உருவாக்கம் அமைந்தது.

இந்திய நிலமானிய முறைக்குள் கொலனிய முதலாளித்துவ உற்பத்தி முறையை பிரிட்டிஷ் கொலனியவாதிகள் முழுமுச்சுடன் தினித்தமையின் விளைவும் இந்திய சமூகத்தில் நிலவிய சாதியக் கட்டமைப்பும் சேர்ந்து இந்தியர்களை இந்தியாவைக் கடந்து தமது வாழ்வை நிலைநிறுத்த வேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளியிருந்தது. பிரிட்டிஷ் கொலனியவாதிகள் தமது கொலனித்துவ முதலாளித்துவ உற்பத்தி முறையை ஏனைய நாடுகளில் ஸ்தாபித்த போது அந்தந்த நாடுகளின் பிரத்தியேக நிலைமைகளையும் தமது தேவைகளையும்²⁴ கணக்கிற் கொண்டு தொழிலாளர்களை இந்தியாவில் இருந்து இறக்குமதி செய்து கொண்டனர். 1834 ஆம் ஆண்டில் அடிமை முறை ஒழிக்கப்பட்டமையினால் ஆபிரிக்க கறுப்பின நீக்ரோக்களைத் திரட்டிக் கொள்ள முடியாதிருந்தது. இந்நிலையில் பிரிட்டிஷாருங்கு இந்தியாவே பல வழிகளிலும் இலாபகரமாக தொழிலாளர்களை வழங்கக்கூடிய நாடாகக் காணப்பட்டது.²⁵ இலங்கையில் தென்னிந்தியர்கள் தொழிலாளர்களாக இறக்குமதி செய்யப்பட்டதன் வரலாற்று அடிப்படை இதுவேயாகும்.

இலங்கை பிரத்தானியர் ஆட்சி காலத்தில் ஐந்து மாகாணங்களாக பிரிக்கப்பட்டு ஓரே ஆட்சி முறையின் கீழ் கொண்டு வரப்பட்டதுடன், 1833 கோல்புருக் - கமரன் ஆணைக்குமுளின் அரசியல் திருத்தங்கள்²⁶ இலங்கையில் நிலவுடைமை உற்பத்தி முறையை தகர்த்து முதலாளிய விவசாய உற்பத்தி முறைக்கு ஏற்றவகையில் சட்ட, சமூக அரசியல் கட்டுமானங்களை தினித்தது. “1830களில் கோப்பி பயிர்ச்செய்கை புகுத்தப்பட்டதும் ஐரோப்பிய மூலதனம் உட்புகுந்தது. கூலித் தொழில் அதிகரித்தது; நவீன போக்குவரத்து முறையும் வர்த்தகமும் விருத்தியாயிற்று. நிலமானது சந்தையில் வாங்கவும் விற்கவும் கூடிய பண்டமாகியது. சுருங்கக் கூறின் பெருந்தோட்ட பொருளாதாரத்திற்கான அடித்தளம் இக்காலத்தில் இடப்பட்டது.” (ஜெயவர்தன, 2011) இக்காலத்தில் பெருந்தோட்ட விவசாயத்தை தவிர சாராயக் குத்தகை, நிலங்களை கொள்வனவு செய்து பெரும் சொத்துடையவராதல் எனும் அடிப்படையில் முதலாளித்துவ எழுச்சி தொடங்கியது.²⁷ அதாவது

இந்த மூன்று அம்சங்களினுடாக மூலாளித்துவ முறையை உறுதிப்படுத்த தேவையான மூலதனத் திரட்சி ஏற்படலாயிற்று.

கோப்பிப் பயிர்ச்செய்கையின் ஆரம்பத்தோடு இலங்கைக்கு இந்தியர்களின் வருகை இதற்கு முன் நிலவிய வர்த்தக நோக்கிலான வரவில் இருந்து வித்தியாசப்படுகிறது. இலங்கையின் சிங்கள விவசாயிகள் பிரிட்டிஷாரின் பெருந்தோட்டங்களில் வேலை செய்வதற்கு விரும்பவில்லை²⁸ என்பதோடு, வெல்லஸ்ஸ கலகத்துக்குப் பின்னர் பிரித்தானியர் சிங்கள விவசாயிகளை வேலைக்கு அமர்த்தவும் விரும்பவில்லை. எனவே வெள்ளை பெருந்தோட்ட முதலாளிகளுக்குப் பணிந்து போகக்கூடிய கிரமமான உழைப்பாளர் கூட்டம் ஒன்று தேவைப்பட்டது. 1839ம் ஆண்டுக்குப் பின்னர் இந்தியத் தொழிலாளர்கள் பெருந்தோட்டங்களில் தொழில் செய்ய வரவழைக்கப்பட்டனர். 1839ம் ஆண்டு 2432 தொழிலாளர்கள் இலங்கைக்கு வந்தனர்.²⁹ 1838- 1843க்கு இடைப்பட்ட காலத்தில் சுமார் 130 கோப்பி பெருந்தோட்டங்கள் திறக்கப்பட்டன. 1846 அளவில் அது 500 ஆக அதிகரித்தது.³⁰ 1841-1848க்கு இடைப்பட்ட காலத்தில் 265,467 ஆண்கள், 5155 பெண்கள், 2250 சிறுவர்கள் இலங்கைக்கு அழைத்து வரப்பட்டுள்ளனர். இவர்களில் 25 வீதமானவர்கள் (70,000 பேர்) பல்வேறு காரணிகளினால்³¹ இறந்துள்ளனர். அதேநேரம் 129,360 ஆண்கள், 2639 பெண்கள், 1519 சிறுவர்கள் மீண்டும் இந்தியாவிற்கு திரும்பியுள்ளனர். இக்காலகட்டத்தில் சுமார் 70 ஆயிரம் கோப்பித் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் இருந்துள்ளனர்.

எனவே கோப்பி பயிர்ச்செய்கையின் போது இந்திய தொழிலாளர்கள் நிரந்தரமாக இலங்கையில் இருந்து தொழில்செய்ய வில்லை என்பது புலனாகிறது. கோப்பி பயிர்ச்செய்கையில் தொடர்ச்சியான பராமரிப்பு தேவை இன்மையின் காரணமாக பருவகால தொழிலாளர்களே தேவைப்பட்டனர். 1845 இங்கிலாந்தில் ஏற்பட்ட பொருளாதார நெருக்கடி, அதனிலும் முக்கியமாக 1869 காலத்தில் கோப்பி பயிர்களுக்கு ஏற்பட்ட பங்கச் தாக்கம் கோப்பி பயிர்ச்செய்கையை வெகுவாகப் பாதித்தது.³² இந்தச் சூழ்நிலையில்

தேயிலை ஒரு முக்கிய பயிராக மாற்றமடைந்ததுடன் பின்னர் இறப்பரும் முக்கிய பெருந்தோட்ட பயிராக மாறியது. ஸ்கோட்லாந்துகாரரான ஜேம்ஸ் டெய்லரால் 1867ம் ஆண்டு 1000 ஏக்கர் நிலத்தில் பயிரிடப்பட்ட தேயிலை பயிர்ச்செய்கை 1875ம் ஆண்டில் 1080 ஏக்கர்களாக இருந்து 1890 அளவில் 22000 ஏக்கர்களாக உயர்ந்தது. 1930ல் 478,000 ஏக்கர்களாக அதிகரித்தது. 1905ல் 25,000 ஏக்கர்களில் மாத்திரம் பயிரிடப்பட்டிருந்த இறப்பர் 1910 இல் ஆகின்ற போது 188,000 ஆகவும் 1920 இல் 397,000 ஏக்கர்களாகவும் அதிகரித்தது.³³

இந்த இரு பயிர்செய்கைகளின் பரப்பு அதிகரிப்புக்கு ஏற்ற வகையில் தொழிலாளர்களும் தென்னிந்தியாவில் இருந்தே கொண்டுவரப்பட்டனர். தேயிலை, இறப்பர் தோட்டங்களில் வேலை செய்ய வந்த தொழிலாளர்கள் நிரந்தமாக இலங்கையில் தங்கி வாழ வரவில்லை என்ற போதும், தேயிலை, இறப்பர் செய்கை களுக்கான பராமரிப்பு மற்றும் விளைச்சலின் தொடர்ச்சித் தன்மை காரணமாக நீண்டநாட்கள் தங்கி வேலை செய்யும் நிலை ஏற்படுகிறது.³⁴ 1877ம் ஆண்டு 50000 தொழிலாளர்கள் இருந்த நிலையில், 1911 இல் 530,000 ஆகியது, இது 41 இலட்சம் மக்கள் தொகை கொண்ட அப்போதைய இலங்கையில் மொத்த சனத்தொகையில் 12.9வீதமாகும். 1921ல் இத்தொகை 602000 ஆக அதிகரித்தது. 1931ம் ஆண்டாகின்ற போது மலையக மக்களின் சனத்தொகை 8,18,500 ஆகும். இதில் சுமார் 86 வீதமானவர்கள் அதாவது 6,92,520 பேர் தோட்டத் தொழிலாளர்களாக இருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.³⁵

இவ்வாறு பொருந்தோட்டங்களுக்கு குடியேறிய மலையக மக்கள் இலங்கையின் பொது அரசியல் கட்டமைப்புகளில் இருந்து விலக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தனர். அதாவது கிராமங்களில் இருந்து விடுபட்டு பெருந்தோட்டங்கள் தனியான இராச்சியத்தின் ஆளுகைக்கு உட்பட்டிருந்தன. வேறு வகையில் கூறுவதாயின் “தீவுக்குள் ஒரு தீவு”³⁶ என்றவகையில் அது அமைந்திருந்தது. இந்த அமைப்பு முறை புதிய முறையில் அமைந்த அடிமைத்தனத்தை நோக்கியதாய்

அமைந்தது.³⁷ இந்த வாழ்க்கை முறையோடு இம்மக்கள் இந்தியாவுடனான தமது உறவுகளை அறுக்காது பேணி வந்தனர். வந்தவர்கள் இந்தியாவிற்கு திரும்பச் செல்வதும் புதியவர்கள் வருவதுமாக இருந்த அதேநேரம் வேறு வழியின்றி தொடர்ச்சியாக வாழ்வதற்கான குழலுக்கும் தள்ளப்பட்டிருந்தனர். இதனுடாக மலையகத் தமிழர்கள் இலங்கையில் நிரந்தரமாக நிலைபெறும் போக்கும் குறிப்பாக 1920-40 வரை ஏற்படலாயிற்று.³⁸

1931 ஆம் ஆண்டு வரையான இந்தியர்களின் அரசியலும் நடேசுய்யரின் பணிகளும்

டொனமூர் சீர்திருத்தத்திற்கு முற்பட்ட காலத்தில் அரசியல் அதிகாரமானது பிரித்தானிய கொலனியத்தின் பிடிக்குள் முழுமையாக இருந்த நிலையில்³⁹ கதேச மேட்டுக்குடிகள் தங்களை பிரிநிதிநித்துவம் செய்து கொள்வதற்கான வாய்ப்பு வழங்கப்பட்டிருந்தது. வாக்குறிமை படித்த, ஒரு குறித்த வருமானமுடைய, சொத்துரிமையுடையவர்களுக்கு மட்டும் வரையறுக்கப்பட்டு இருந்தமையினால் அரசியல் இயக்கங்களில் கல்வியறிவிற்ற, குறித்த வருமானம் அற்ற, சொத்தற்ற பொது மக்கள் அரசியலில் இருந்து அப்பறப்படுத்தப்பட்டிருந்தமை தெளிவாகிறது. இந்நிலை மலையகத் தமிழர், ஏனைய இனத்தவர் என்ற வேறுபாடின்றி நிலைபெற்றுமை குறிப்பிடத்தக்கது. 1921 – 1924 வரை⁴⁰ இந்திய வர்த்தகரான திரு. E. G. Admali சட்ட சபைக்கு நியமன உறுப்பினராக சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டிருந்தார்.⁴¹

1924 சட்டசபை சீரந்திருத்தத்தின் பிரகாரம் இரண்டு பேர் இந்தியர் சார்பாக தெரிவு செய்ய ஏற்பாடுகள் காணப்பட்டன. I.X. Pereira (I.X. Pereira) மற்றும் மொஹமட் கல்தான் ஆகிய இருவரும் தெரிவு செய்யப்பட்டனர். இவர்கள் இருவரும் இந்திய வர்த்தகர்கள். ஆயு மாதங்களின் பின்னர் மொஹமட் கல்தான் இறந்தமையினால் ஏற்பட்ட வெற்றிடத்துக்கு நடேசுய்யர் தெரிவு செய்யப்பட்டார்.⁴² மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் தொழிற்சங்க உரிமையை உறுதிப் படுத்த முன்னின்று பணியாற்றிய நடேசுய்யர் தெரிவு செய்யப்பட்ட மையானது இந்திய மேட்டுக்குடி வர்த்தகர்களின் அரசியலுக்கான போட்டியாக அமைந்திருந்தது.

ர.ங். குணசிங்கவின் தலைமைத்துவத்தைக் கொண்டு செயற்பட்ட இலங்கை தொழிற்சங்கத்தில் முக்கிய செயற்பாட்டாளராகவும் அதன் பிரதித் தலைவராகவும் நடேசப்பியர் இருந்த போதும் அச்சங்கத்தின் செயற்பாடுகளை மலையகத் பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களிடத்தில் கொண்டு செல்வதற்கான முனைப்பு இருக்கவில்லை. சிங்கள், தமிழ் மேட்டுக் குடி தலைவர் களிடையே மலையக பெருந்தோட்ட தொழிலாளர்களை இலங்கைச் சமூகத்தின் அங்கமாக ஏற்றுக் கொள்வதில் இருந்த மனத்தடையே இதற்கு காரணமாகும்.⁴³

இதனால் நடேசப்பியரின் தலைமையில் மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் தொழிற்சங்க ரீதியாக அணிதிரள்வதும், நகரத் தொழிலாளர்களுடன் தொழிலாளர் வர்க்க உணர்வுடன் இணைவதும், சிங்கள விவசாயிகளுடன் ஐக்கியத்தைப் பேணுவதனுடாக இலங்கைச் சமூகத்தில் ஓர் அங்கமாக மலையகப் பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்கள் நிலைமாற்றம் பெறுவதற்கான வாய்ப்பும் அன்று இழக்கப்பட்டிருந்தது.

1920களில் ஆரம்பமான பொருளாதார மந்தநிலை காரணமாக ஏற்பட்ட வேலையில்லா பிரச்சினையின் போது தமது தொழிற்சங்க கொள்கை மற்றும் பெருந்தோட்ட மக்கள் நோக்கப்பட்ட விதத்தை இலங்கை தொழிற்சங்கத்தின் தலைவரான ர.ங். குணசிங்கவின் கீழ் வரும் கூற்று வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றது:

“தொழிற் கொள்கைகளுக்கும், தொழிற்சங்க தத்துவங்களுக்கும் இசைவாக தோட்டங்களில் வேலை செய்பவர்களை தவிர சகல இந்திய தொழிலாளர்களையும் எமது தொழிற்சங்கங்களில் சேர்த்திருந்தோம். ஆனால் 1929ஆம் ஆண்டு வேலையில்லா பிரச்சினை எம்மை எதிர் கொண்ட போது நாம் எல்லா நிலைகளையும் மீளாய்வு செய்ய வேண்டியவர்களாக இருந்தோம். வெளிநாடுகளில் இருந்து மக்களை அழைக்கவோ ஏற்றுக் கொள்ளவோ முன்னர் எமது நாட்டு பிரஜைகளுக்கு வேலை வழங்கப்பட வேண்டும் எனத் தீர்மானித்தோம்” (ஹன்சாட் 10 டிசம்பர் 1948)⁴⁴

ஏ.சி. குணசிங்க தனது இனவாத நிலைப்பாட்டிற்குரிய பொருளாதார அடிப்படையை⁴⁵ இவ்வாறு முன்வைத்தார். மலையகப் பெருந்தோட்ட தொழிலாளர்கள் நகரத் தொழிலாளர்களிடம் இருந்து இவ்வாறு விலக்கிவைக்கப்பட்ட நிலையில் சிங்கள் இனவாத தலைமைகளுக்குப் பெரும் வாய்ப்பாக அமைந்தது.

1931ம் ஆண்டுக்கு முற்பட்ட காலமானது “இந்தியர்களின்” அரசியல் பிரவேசத்தை ஏற்படுத்துவதோடு மலையக மக்களை தொழிலாளர்கள் என்ற அடிப்படையில் தாங்கள் அணிதிரளவும் நகர்ப்புற தொழிலாளர்களோடு தம்மை ஜக்கியப்படுத்துவதற்கான வாய்ப்பையும் நடேசுய்யரின் தொழிற்சங்க பணியும் சட்டசபை பிரவேசமும் வழங்கின. எனினும் அன்றைய நகர்ப்புற தொழிற்சங்க தலைமைகளின் தடுமோற்றமும் இனவாத நிலைப்பாடுகளும் அதனை தோல்வியடைய செய்துவிட்டன. இது 1920களில் பிற் கூற்றில் மலையக தொழிலாளர்களின் அரசியல் உரிமைகளுக்கு எதிராக இனவாத சிங்கள் தலைவர்களினால் முதன் முதலாக முன்வைக்கப்பட்ட இனவாத பிரச்சாரங்கள்⁴⁶ பின்னர் செயல்வடிவும் பெறுவதற்கான நிலைமையை ஏற்படுத்தி இருந்தமை கவனிக்கத்தக்கது.

இந்திய வர்த்தக மேட்டுக்குடியினர் சட்ட சபையில் அங்கம் வகிப்பதன் ஊடான இந்திய மக்களை பிரதிநித்துவப்படுத்துவது ஒரு புறமும் நடேசுய்யரின் தொழிற்சங்க பணியோடு தொழிற்சங்க பாதை என்ற மற்றொரு புறமும் வெளிப்பட்டன. நடேசுய்யர் தனது சட்டசபை அங்கத்தினர் என்ற பதவியை மலையக தொழிலாளர்களின் உரிமைகளைப் பெற்றுக் கொடுப்பதற்கே பயன்படுத்தி வந்தமை கவனிக்கத்தக்கது.

மலையகத் தமிழரின் அரசியல் எழுச்சியின் யாட்கள்:

1931 – 1947

மலையகத் தமிழரின் அரசியல் தொழிற்சங்க வரலாற்றில் 1931-47 காலப் பகுதியானது எழுச்சியான காலமாகும். பிரித்தானியர் மலையக மக்களை பிரஜைகளாக அங்கீகரித்து 1931 டொனமூர்

சீர்திருத்தத்தின் மூலம் வாக்குரிமை வழங்கியிடமே இந்த எழுச்சிக்கான உந்துதலாக அமைந்திருந்தது. 1930கள் ஆகின்ற போது மலையகத் தொழிலாளர்களை அரை அடிமை முறையிலான கங்காணி முறையில் இருந்து விடுவிப்பதற்காக கொண்டுவரப்பட்ட சட்டங்கள் அமுலாக்கப்பட்ட நிலையில்⁴⁷ கங்காணி முறை வலுவிழந்தமையும் மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் மத்தியில் நடேசெய்யனின் தொழிற்சங்கப்பணி தொழிற்சங்க செயற்பாடுகளையும் தொழிற்சங்க அடிப்படையிலான அணித்திரள்வையும் சாத்தியப்படுத்தும் சூழலை ஏற்படுத்தி இருந்தன. லங்கா சமசமாஜுக் கட்சி 1935 ஆம் ஆண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்டு அது அகில இலங்கை தோட்டத் தொழிலாளர் சங்கத்தின் வேலை நிறுத்தப் போராட்டங்களை முன்னெடுத்து வந்தது. இது சிங்கள மேட்டுக்குடி தலைவர்களிடத்தில் அச்சத்தை தோற்றுவித்தது. 1920களில் ஏற்பட்ட இந்திய எதிர்ப்பு என்பது அரசு உத்தியோகங்களையும் வர்த்தகர்களையும் மையப்படுத்தி இருந்த நிலையில் மலையக தோட்டத் தொழிலாளர்களின் தொழிற்சங்க செயற்பாடுகள் காரணமாக அது அவர்கள் பக்கமும் திரும்பியது. இந்திய எதிர்ப்பின் விளைவாக இந்திய தலையீடுகளும் ஏற்படலாயின. மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளரின் அரசியல் தொழிற்சங்க எழுச்சியை அவதானித்த சிங்கள மேட்டுக்குடி அரசியல் தலைமைகள் அதனைத் தமது அரசியலுக்கான அச்சுறுத்தலாகக் கருதி வந்தனர்.⁴⁸

சர்வசன வாக்குரிமையும் மலையக மக்களின் அரசியலும்

மலையக மக்களின் அரசியல் வரலாற்றில் சர்வசன வாக்குரிமைக்கு உரித்துடையவர்களாக்கப்பட்டமை மிகவும் முக்கிய விடயமாகும்.⁴⁹ டொனமூர் சீர்திருத்தங்களுக்கு முன்னர் குடித் தொகையில் 4% மக்களே வாக்களிக்கும் உரிமை பெற்றிருந்தனர். வாக்குரிமைக்கு தகுதியாக, கல்வி, சொத்து, வருமானம் இருந்தமையினால் ஏனைய பொது மக்களைப் போலவே மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களும் வாக்குரிமை பெற்றிருக்கவில்லை. எனினும் டொனமூர் குழு “நாட்டில் நிலையான அக்கறையுடையோர் அல்லது நிலையாக வசிக்கும் 21 வயதுக்கு மேற்பட்டவர்களுக்கு” வாக்குரிமையை சிபாரிசு செய்தது.⁵⁰ இச் சிபார்சுடன் பெண்களுக்கும்

மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கும் வாக்குரிமை வழங்குவது பற்றிய பிரச்சினை பலத்த வாதப்பிரதிவாதங்களுக்கு உட்பட்டது.

மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு வாக்குரிமை வழங்குவதன் அபாயத்தை டீ.எஸ்.சேனாநாயக்க பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்:

‘சிங்களவர் தூரதிர்ஷ்டம் பிடித்த சமூகத்தினர், அவர்களுடைய தாராள மனப்பான்மை மறைக்கப்பட்டு தவறாக விளங்கப்பட்டுள்ளனர். மற்றவர்களின் நன்மைக்காகத் தம்மை ஒறுப்பதற்கு சம்மதிக்கும் சிங்களவர் போன்று வேறு ஒரு சமூகம் இருக்கும் என நான் எண்ணவில்லை. இந்தியர்களுக்கு ஒரு பெரிய நாடு உண்டு. இந்த நாடு எங்களுக்கு வேண்டும்’ - ஹன்சாட், 8, நவம்பர் 1928⁵¹

C.W.W. கன்னங்கரா இலங்கையின் நிலையான மக்களை பாதிக்கக்கூடிய இந்திய அச்சருத்தல் பற்றிக் கூறி இந்தியரின் வாக்குரிமையை எதிர்க்காதோர் துரோகிகள் என மறைமுகமாக குறிப்பிட்டார்.⁵² மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு வாக்குரிமை வழங்குவது பற்றிய பிரச்சினை பற்றிய வர்க்கக் கண்ணோட்டத்துடனான பார்வையை அரசாங்க சபையின் உறுப்பினரான வி.டி.எஸ்.விக்கிரநாயக்க வெளிப்படுத்தினார். அது பின்வருமாறு அமைந்திருந்தது:

“கொழும்பில் வசிக்கும் இந்தியரை விட தோட்டத்து கூலிக்கு நான் மிகவும் அஞ்சகிறேன். இந்தியத் தொழிலாளி காலையில் 6 மணிக்கு வேலைக்குப் போய் மாலை 6 மணிக்கே தனது கூலி லயன்களுக்குத் திரும்புகிறான். இத் தீவில் நிகழ்வன பற்றி அவனுக்கு என்ன தெரியும்? எனவே அரசியல் விடயங்களில் அவனுக்கு வாக்களிக்கும் உரிமை இல்லை என்றே கூறுவேன்”⁵³

தொழிற்கட்சிக்கு ஆதரவான சிறுபான்மை அரசாங்க சபை உறுப்பினர்கள் இனவாதத்தின் அபாயம் குறித்து எச்சரித்தனர். நடேசெய்யர், ஏ.மகாதேவா ஆகியோர் இந்தியர்கள் சமமான உரிமையுடன் வாழவேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தி வந்தனர்.⁵⁴ தொழிற்கட்சியில் இல்லாத ஐ.பி.ஐாயா மலையக மக்களின் வாக்குரிமையை ஆதரித்து பின்வருமாறு கூறினார்: ‘சிங்களத் தொழிலாளி தனது இந்தியச் சகோதரனுக்கு வாக்குரிமையளிப்பதை தடுக்கமாட்டான்.’⁵⁵

சர்வசன வாக்குரிமை தொடர்பாக இடம்பெற்ற அனைத்து விவாதங்களையும் கருத்துக்களையும் ஆராய்ந்த பின்னர் டொனமூர் குழு முடிவில் இலங்கையை தாயகமாகக் கொண்டோர் அல்லது ஜந்து வருடங்கள் வாழ்ந்து கல்வி, சொத்து, வருமானத்தைக்கமை கொண்டோர் அல்லது ஜந்து வருடங்கள் தொடர்ச்சியாக வசித்து மேலும் நிலையாக வசிக்கும் நோக்கமுடையோருக்கு வழங்கப்படும் குடியிருப்பு சான்றிதழைப் பெற்றோர்’⁵⁶ ஆகியோருக்கு வாக்குரிமை வழங்குவதற்கு ஏற்பாடுகளை செய்தது.

இதில் முன்றாவது வகை சார்ந்து மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் வாக்குரிமையை பெறுவதற்கான உரிமையைப் பெற்றிருந்த போதும் நிரந்தர பதிவு பற்றிய சான்றிதழை பெறவேண்டியிருந்தது. மலையக தோட்டங்களில் காணப்பட்ட பெருந்தோட்ட இராச்சிய முறை மற்றும் அக்காலத்தில் மலையக மக்கள் மத்தியில் நிலவிய குறைந்த எழுத்தறிவு, அரசியல் பிரக்ஞாயின்மை ஆகியன காரணமாக நிரந்தர பதிவுச் சான்றிதழ் பெற்று வாக்குரிமை பெறும் போக்கு மிகக் குறைவாகவே காணப்பட்டது. இது எதிர்பார்க்க கூடியதே. இதனால் 1931 ஆம் ஆண்டில் இந்தியர்கள் மொத்தமாக 8,18,500 பேரும் அதில் மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் 602,000 பேர் இருந்த போதும் சுமார் 1,00,000 பேர் மட்டுமே மலையக மக்கள் என்றவகையில் வாக்குரிமை பெற்றிருந்தனர்.⁵⁷ எனவே, குறைவானவர்களே வாக்குரிமைக்கு விண்ணப்பித்து வாக்குரிமை பெற்றிருந்தமை தெளிவு.

முதலில் இவ்வாறு குறைவான வாக்காளர்களே மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களிடம் காணப்பட்ட போதும் இது பின்னைய காலங்களில் மலையகத்தில் அரசியல் தொழிற்சங்க பிரக்ஞாக்ஞக்கு ஆதாரமாக அமைந்திருந்தது.⁵⁸ மிகவும் முக்கியமாக அவர்கள் தங் களை இலங்கை பிரஜைகள் என்பதனை மேலும் உறுதிப்படுத்துவதற்கான அம்சமாக இது அமைந்திருந்தது.

வாக்குரிமையின் விளைவுகள்

சர்வசன வாக்குரிமையானது இந்திய மேட்டுக்குடி நகர வர்த்தகர்களின் ஆதிக்கம் நிலவிய அரசியல் அதிகாரத்தை ஜனநாயகமயப் படுத்துவதற்கும், அதனுடாக மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் முக்கிய இடத்தினைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கும் உதவியது. இந் நிலையானது இந்திய மேட்டுக்குடித் தலைவர்கள் மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களிடத்தில் அரசியலை மேற்கொள்ள வேண்டிய நிற்பந்தத்தை ஏற்படுத்தியமை மலையகத்தில் இன்று வரையும் நிலவும் அரசியலை விளங்கிக் கொள்வதற்கான அடிப்படையாக அமைந்துள்ளது. நடேச்யரின் தொழிற்சங்க செயற்பாடுகளும் வங்கா சமசமாஜுக் கட்சியின் தொழிற்சங்கமான அகில இலங்கை தோட்டத் தொழிலாளர் யூனியன் செயற்பாடுகளும் தொழிற்சங்க உரிமை போராட்டங்களின் தொடர்ச்சியாக அமைந்திருந்தன.

1931 ஆம் ஆண்டு இடம்பெற்ற தேர்தலில் (தொகுதிவாரித் தேர்தல் முறையில் 50 உறுப்பினர்கள் அரசாங்க சபைக்கு தெரிவுசெய்யும் தேர்தல்) ஹட்டன் தொகுதியில் இருந்து பெரிசுந்தரமும் தலவாக்கலை தொகுதியில் இருந்து எஸ்.பி.வைத்திய லிங்கமும் இந்தியர்களின் சார்பாக தெரிவு செய்யப்பட்டனர். அதேநேரம் பண்டாரவளை தேர்தல் தொகுதியில் இருந்து ஏ.பெலோஸ் கோர்டன் என்ற பெருந்தோட்ட உடைமையாளர் அரசாங்க சபைக்கு தெரிவாகினார்.⁵⁹ இத் தேர்தலில் மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் மிகவும் குறைவாகவே வாக்குரிமையை பெற்றிருந்த நிலையில் அவர்களின் செல்வாக்கு குறைவாகவே

இருந்தது. எனினும் இத் தேர்தலானது மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் அரசாங்க சபையில் பிரதிநித்துவம் செய்வதற்கான ஆரம்பத்தை ஏற்படுத்தி இருந்தது. இக்காலத்தில் மேட்டுக்குடி வர்த்தகரான பெரி சுந்தரம் தொழில் அமைச்சராக நியமிக்கப்பட்டது மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு கிடைத்த வரப்பிரசாதம் எனக் கூறமுடியாது. அது சிங்கள், தமிழ் மேட்டுக்குடி அரசியல் ஒருமைப்பாட்டின் வெளிப்பாடு மட்டுமே.

1936ம் ஆண்டு தேர்தலின் போது இந்திய வம்சாவளியினரால் வாக்குரிமை பெற்றவர்களின் எண்ணிக்கை 1,45,000 ஆக அதிகரித்தது. இத்தேர்தலில் மேற்கூறிய இருவரும் மீண்டும் தெரிவுசெய்யப்பட்ட அதேசமயம் அப்போதைய இடதுசாரித் தலைவர்களான என்.எம்.பெரேரா ருவன்வெல்ல தொகுதியிலும் பிலிப் குணவர்த்தன அவிசாவளை தொகுதியிலும் வெற்றி பெறுவதற்கு மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வாக்குகள் பெருமளவு பங்கு வகித்தன.⁶⁰ இக்கால கட்டத்தில் நடேச்யயின் தலைமையிலான இலங்கை தோட்டத் தொழிலாளர் சம்மேளனம் இடதுசாரிகளை ஆதரித்து வந்தது. அது இடதுசாரிகளையும் மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களையும் இணைத்துதුடன், மலையக மக்கள் இடதுசாரி அரசியலில் ஈடுபடுவதையும் சாத்தியமாக்கியது.

வாக்குரிமை பறியின் தொடக்கம்

மலையக மக்களின் வாக்குரிமை உறுதிப்படுத்தப்பட்டிருந்த பின்னணியில் மலையக மக்கள் உள்ளுராட்சி சபைகளுக்கு வாக்களிக்கும் உரிமையை இல்லாதொழிக்கும் சட்டம் எஸ்.டிபிஸ்.ஐ. ஆர்.ஷ.பண்டாரநாயக்காவினால் நிறைவேற்றப்பட்டது. அரசாங்க சபைக்கு வாக்களிக்கும் உரிமைபெற்ற மக்களுக்கு உள்ளுராட்சி சபைகளுக்கு வாக்குரிமை மறுக்கப்பட்டமையானது முரணிலையாக இருந்தபோதும், மலையக மக்கள் தொடர்ந்தும் தோட்டங்களுக்குள் சிறைப்பட்டிருப்பதனை உறுதிப்படுத்தி, கிராமப்புற சிங்கள விவசாயிகளுடனும் நகர்ப்புற தொழிலாளர்களுடனும் உறவு கொள்வதைத் தடுப்பதற்காகவே இந்தச் சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டது.

இன்றுவரையில் தோட்டங்கள் கிராமங்கள் ஆக்கப்படாமல் இருக்கின்ற நிலையில், இந்தச் சட்டம் மலையக மக்களின் அரசியல் சமூக வாழ்வியலில் ஏற்படுத்தி இருக்கும் தாக்கத்தினை உணரலாம்.⁶¹

இந்தச் சட்டத்தை எதிர்த்து இந்திய தலைவர்களோ இடதுசாரி தலைவர்களோ போராட்டம் எதனையும் முன்னெடுக்கவில்லை.

இலங்கை இந்திய காங்கிரஸ் யாருக்கானது?

இருபதுகளின் பிற்கூற்றில் இருந்து இந்திய வம்சாவளி வர்த்தகர்களுக்கும் நடுத்தர வர்த்தகர்களுக்கும் காணப்பட்ட அச்சுறுத்தல் காரணமாக இந்தியா அவர்களின் மீது அக்கறை கொண்டிருந்தது. அந்த அக்கறையின் வெளிப்பாடாக 1939 யூலை 25 ஆம் திகதி நேரு இலங்கைக்கு வருகை தந்ததோடு அதன் பயனாக இலங்கை இந்திய காங்கிரஸ் தோற்றுவிக்கப்பட்டது. நேரு நடேசுய்யரை சந்திக்க விருப்பம் கொண்டிருந்த போதும் நடேசுய்யர் அவரைச் சந்திக்க விரும்பவில்லை. நடேசுய்யர் மலையகத் தமிழர்களை இலங்கைச் சமூகத்தின் பிரிவாக கண்டமையே இதற்குக் காரணமாகும். இலங்கை இந்தியர் காங்கிரஸ் யாரை பிரதிநிதித்துவம் செய்தது என்பதும் அதன் வர்க்கச் சார்பினையும் அது எந்த அமைப்புக்களை ஒன்றிணைத்து தோற்றம் பெற்றது என்பதில் இருந்து அறியலாம். ‘பாரத் சேவா சங்கம்’ நாடார் மகாஜன சங்கம், பாண்டிய வேளாளர் சங்கம், ஹரிஜன சேவா சங்கம்’ என்பவற்றின் இணைவே இலங்கை இந்திய காங்கிரஸ்⁶² எனவே இலங்கை இந்தியர் காங்கிரஸ் மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் நலனை பிரதிநிதித்துவம் செய்வதற்காக அமைக்கப்பட்டதல்ல என்பதை அறியலாம். இதன் முதல் தலைவராக இலட்சமணச் செட்டியாரும் இணைச் செயலாளர்களாக ஏ. அஸில் மற்றும் எச்.எம்.தேசாயும் தெரிவு செய்யப்பட்டிருந்தனர்.

மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களில் கணிசமான எண்ணிக்கையினர் வாக்குறிமை பெறுவதற்கு தயாராக இருந்த நிலையில் இந்த அமைப்பு மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களிடையே

அரசியலை நிலை நாட்டுவதில் உள்ள முக்கியத்துவத்தை உணர்ந்ததன் பயனாக 1940 மே மாதத்தில் “இலங்கை இந்தியர் தொழிலாளர் சங்கம்” ஆரம்பிக்கப்பட்டதுடன் அதன் தலைவராக பெரிசுந்தரம் நியமிக்கப்பட்டார். மலையகத் தொழிற்சங்க உரிமைகளுக்காக நடேசய்யர் அகில இலங்கை தோட்டத் தொழிலாளர் சம்மேளனம் ஊடாகவும், சட்டசபையிலும் மேற்கொண்ட சிறப்பான பணியினால் பெறப்பட்ட வெற்றியின் அறுவடையை நடேசய்யரின் அமைப்பினால் பெற்றுக் கொள்ளமுடியாமல் போனது. இ.இ.தொழிலாளர் காங்கிரஸ் மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களிடையே வேகமாக வளர்ச்சியற்றது. இச்சங்கம் ஆரம்பித்து ஒரு வருடத்திற்குள் தனது உறுப்பினர் எண்ணிக்கையை ஒரு இலட்சம் வரை அதிகரித்துக் கொள்வதற்கு சிங்கள வலதுசாரி தலைவர்களிடம் காணப்பட்ட இனவாத மனப்பான்மை முக்கிய காரணமாக இருந்தது. அத்தோடு நடேசய்யர் தொழிற்சங்கம் ஒன்றை பரந்த அளவில் கட்டுவதற்கான நிதி மற்றும் ஆள் பலத்தைக் கொண்டிருக்காமையும் கருத்திற்கொள்ள வேண்டிய காரணியாகும்.⁴ 1932 நடேசய்யருடன் முரண்பட்டு கண்டிக் கிளையின் தலைவர் வீ.பி.நாதன் அ.இ.தோட்டத் தொழிலாளர் சம்மேளனத்தில் இருந்து நீங்கியமை அச்சங்கத்தின் பின்னடைவுக்கு காரணமானது.

இலங்கை இந்திய தொழிலாளர் காங்கிரஸில் இருந்த இந்தியாவை வாழ்விடமாக கொண்ட இந்திய வர்த்தகர்கள் தமது மேட்டுக்குடி அரசியலை நிலைநிறுத்த மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களிடத்தில் அரசியலை முன்னெடுத்தனர். மறுபுறம் இந்தியாவுடன் உறவை பேணி இலங்கையில் நிலச் சொந்தக் காரர்களாகவும், தோட்ட உடைமையாளர்களாகவும், வணிகர்களாகவும் இருந்தவர்களும் மலையக மக்களிடத்தில் அரசியலை முன்னெடுத்தனர். இவர்கள் அக்காலத்தில் நிலவிய இந்திய எதிர்ப்பை மையப்படுத்தி மலையகத் தொழிலாளர்கள் மத்தியில் இந்திய தேசிய வாதம் என்ற அடிப்படையில் அரசியலை முன்னெடுத்தனர் என்பதோடு, அதற்கான தேவையும் இயலுமையும் அவர்களுக்கு இருந்தமை கவனிக்கத்தக்கது.⁵

1939 ஆம் ஆண்டு வங்கா சமசமாஜக் கட்சியின் தலைவர்கள் சிறையிலடைக்கப்பட்டு அக்கட்சிக்கு தடை விதிக்கப்பட்டிருந்த மையானது⁶⁶ இ.இ.தொழிலாளர் சங்கம் தனது இந்திய தேசிய வாதத்தை முன்னெடுப்பதற்கான சாத்தியப்பாட்டை மேலும் அதிகரித்திருந்தது. இ.இ.தொழிலாளர் சங்கம் பண பலத்தை கொண்டிருந்ததோடு தோட்டப்பகுதியில் இருந்த சாதிமுறையை பயன்படுத்தி கங்காணிமார்களின் துணையுடன் தோட்டத் தொழிலாளர்களை தமது பிடிக்குள் கொண்டுவந்தனர்⁶⁷ இந்தப் பிடிக்குள் அகப்பட்ட மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் தங்களின் உழைப்புக்கும் பெருந்தோட்ட உடமையாளர்களின் மூலதனத்துக்கும் இடையில் நிலவிய அடிப்படை முரண்பாட்டையும் இலங்கையின் மக்களாக நிலைகொள்வதையும் மறந்து தேசிய வாதம் எனும் இனவாத போக்கிற்கும் உட்படுத்தப்பட்டனர். இக்காலத்தில் இ.இ.தொழிலாளர் சங்கம் வேலை நிறுத்தப் போராட்டங்களை முன்னெடுத்த போதும் வங்கா சமசாஜ கட்சியினாலேயே பாரிய வேலை நிறுத்தப் போராட்டங்கள் முன்னெடுக்கப்பட்டன.

1940களில் வங்கா சமசமாஜ கட்சியின் அகில இலங்கை தோட்டத் தொழிலாளர் சங்கம் மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் மத்தியில் மிகுந்த வரவேற்பை அதன் தொழிற்சங்க போராட்ட அரசியல்காரணமாக பெற்றுக் கொண்டிருந்தது. Mark Anthony Bracegirdle என்ற வெள்ளையர் ஒருவர் இடதுசாரி அரசியலை சமசமாஜக் கட்சியில் சேர்ந்து இலங்கையில் மேற்கொண்டுவந்தார். மலையக மக்களின் போராட்ட வரலாற்றில் முக்கிய இடத்தைப் பெற்றுக்கொண்ட 1942ம் ஆண்டு முல்லோயா தோட்டப் போராட்டம் சமசமாஜ தொழிற்சங்கத்தினால் தலைமைதாங்கப்பட்டதாகும்.

இக்காலப்பகுதியில் ஒருபுறம் இலங்கை இந்திய காங்கிரஸ் தனது இந்திய இலங்கை தேசியவாதம் கலந்த தொழிற்சங்கவாதத்தை முன்னெடுத்தது. இச் சங்கத்திலும் தொழிலாளர்களின் போராட்ட குணங்கள் தொழிற்சங்க போராட்டங்களின் போது வெளிப்பட்டன. மறுபுறம் மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் இடதுசாரி தொழிற்சங்க பாரம்பரியத்திற்குள் தம்மை உட்படுத்திக் கொள்ளும்

போக்கு வங்கா சமசமாஜ் கட்சியின் தொழிற்சங்க செயற்பாடுகளின் ஊடாக ஏற்படலானது.

சோல்பரி குழுவும் மலையக மக்களும்

இரண்டாம் உலக மகாயுத்தத்தின் காரணமாக 1941 ஆம் ஆண்டு நடத்தப்படவேண்டிய அரசாங்க சபைத் தேர்தல் இடம்பெறவில்லை. இந்திய சுதந்திரப் போராட்டத்தின் எழுச்சி, பிரித்தானியாவில் இரண்டாம் உலகப் போருக்குப் பின்னரான நிலைமைகள், பிரித்தானிய தொழிற்கட்சி அரசாங்க கொலனித்துவ எதிர்ப்புக் கொள்கைகள் ஆகியவை இலங்கை டொமினியன் அந்தஸ்து பெறும் சூழலை ஏற்படுத்தி இருந்தன. இலங்கையின் அரசியல் குழந்தைகளை பரிசீலித்த சோல்பரி ஆணைக்குமுனினர் ஆட்சியாளர்களிடம் வெளிப்பட்டிருந்த இனவாத போக்கினையும் டொனமூர் சீர்திருத்தத்தின் தொகுதிவாரி தேர்தல்முறை இப் போக்கினை போசிப்பதாக இருந்தமையை குறிப்பாக கணக்கிற கொள்ளாது சிறுபான்மையினர் காப்பீடு என்ற அம்சத்துடன் தமது சிறுபான்மை இனங்களுக்கான பங்களிப்பை நிறுத்திவிட்டு சுதேச தலைவர்களுக்கு இம் மக்களின் தலைவிதியை தீர்மானிக்க வாய்ப்பளித்து விடைபெற்றனர். இதில் இலங்கையின் பிரஜைகள் யார் என்பதை தீர்மானிக்கும் பொறுப்பையும் சுதேச தலைவர்களுக்கு விட்டுவிட்டுச் சென்றிருந்தமையும் கவனிக்கத்தக்கது. இது மலையக மக்களின் அரசியலை வேறுபோக்கும் என சோல்பரி ஆணைக்குமுனினர் நினைத்திருக்க வாய்ப்பில்லை என்றபோதும் அதுவே நடந்தது.

சுதந்திர இலங்கையும் மலையக மக்கள் மீதான

ஒருக்குமுறைகளும்: 1947-1971

இலங்கை சுதந்திரம் அடைந்த பின்னர் பிரித்தானியர் இலங்கையில் முதலாளித்துவத்தை தமக்கு ஏற்றாற் போல் திணித் தமையின் விளைவாக பல்வேறு பிரச் சினைகள் வெளிப்பட்டிருந்தன. இதில் இனவாதம் ஒரு முக்கிய பண்பாக காணப்பட்டது. முதலாளித்துவ வர்க்கத்துக்கு தேவையான கல்வித்

தொழிலாளர்களை பண்ணையாடுமைகளைப்போல நடத்தும் என்னம் கொண்ட ஒரு பிற்போக்கு சிந்தனையும் நடைமுறையும் கொண்ட மேட்டுக்குடி சிங்கள தலைவர்களும் தமிழ், முஸ்லிம் தலைவர்களுமே இலங்கையின் ஆட்சி அதிகாரத்தை கைபற்றுகின்றார்கள். சிங்கள வலதுசாரிகளை கொண்டிருந்த தேசிய காங்கிரஸை முழுமையாகவும்⁶, பண்டாரநாயக்கவின் சிங்கள மகாசபை மற்றும் முஸ்லிம் லீக் ஆகியவற்றை ஒன்றினைத்து உருவாக்கப்பட்ட ஜக்கிய தேசிய கட்சியே சுதந்திர இலங்கையில் ஆட்சி பீடம் ஏறியது. மேற்குலக விசுவாசம் கொண்ட இக் கட்சியானது பிற்படுத்தப்பட்ட முதலாளித்துவ சிந்தனையையும் நடைமுறையையும் வெளிப்படுத்தி வந்தது. இந்த வெளிப்பாட்டில் ஒரு நாட்டிற்கு சொந்தமான கூலித் தொழிலாளர்களாக இருந்த மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் நாடற்ற கூலித் தொழிலாளர்கள் என்ற நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர்.

சர்வசன வாக்குரிமையினால் மலையக மக்கள் தங்களுக்கான அரசியல் தளத்தை தொழிலாளர் வர்க்க அரசியலுடன் வெளிப்படுத்தும் நிலையப் பெற்றிருந்தனர் என்பதை 1947 ஆம் ஆண்டு தேர்தல் முடிவுகள் வெளிப்படுத்தின. வங்கா சமசமாஜ கட்சியின் தலைமையில் மலையக தோட்டத் தொழிலாளர்கள் மத்தியில் முன்னெடுக்கப்பட்ட தொழிற்சங்க போராட்டங்கள் பெருந்தோட்ட முதலாளிகளை அச்சுறுத்திய அதேவேளை சிங்கள பூர்க்வா தலைவர்களிடம் “சிவப்பு அரசியல் நெருக்கடி” பற்றிய அச்சத்தை கிளப்பி இருந்தன.⁷ இலங்கை இந்தியர் தொழிலாளர் சங்கமும் தொழிற் சங்க போராட்டங்களை பெருந்தோட்டங்களில் முன்னெடுத்த அதேவேளை, இது அக்காலத்தில் இடதுசாரிகளை சார்ந்தும் இருந்தது.⁷⁰ எனவே அப்போது இலங்கையில் தொழிலாளர் வர்க்கமாக அடையாளம் காணப்பட்ட மலையகத் தொழிலாளர் இலங்கை அரசியலின் தீர்மானகரமான சக்தியாக நிலை பெறுவதற்கான அறிகுறிகள் காணப்பட்டன.

அரசாங்க சபையில் இடதுசாரிகள் 12 பேரை கொண்டிருந்த நிலையில் 1947ம் ஆண்டு இடம்பெற்ற தேர்தலில் அது 20ஆக உயர்வடைந்தது. இதில் 14 தேர்தல் தொகுதிகளில் இடதுசாரிகள்

வெற்றி பெறுவதற்கு மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வாக்குகள் செல்வாக்குச் செலுத்தி இருந்தன. ஏ.ஜே வில்சனின் கருத்துப்படி மொத்தமாக 20 தேர்தல் தொகுதிகளில் மலையக மக்கள் தீர்மானகரமான சக்தியாக இருந்தனர் எனக் குறிப்பிடுகிறார். இத்தேர்தலில் இலங்கை இந்திய காங்கிரஸ் சார்பாக போட்டியிட்டவர்களில் '7 பேர்⁷¹ வெற்றிபெற்றிருந்தமை கவனிக்கத்தக்கது. எதிர்கட்சித் தலைவராக வங்கா சமசமாஜ கட்சியை சேர்ந்த என்.எம். பெரேரா தலைவராக செயற்பட்டார். இக்காலத்தில் பாராளுமன்றத்திலும் (பிரதிநிதிகள் சபையில்) இலங்கை இந்திய தொழிலாளர் காங்கிரஸ் இடதுசாரிகளுடன் நெருங்கி செயற்பட்டு வந்தார்கள். இது சிங்கள வலதுசாரிகள் தலைவர்களிடத்தில் “சிவப்பு அச்சத்தை” மேலும் வலுப்படுத்தியது.

இத்தேர்தலில் மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் தொழிற்சங்க உரிமைக்காகவும் அவர்களை இலங்கைக்குரியவர்கள் என்ற தூர நோக்கத்துடனும் அர்ப்பணிப்புடனும் பணியாற்றிய நடேசய்யர் இலங்கை இந்திய அபேட்சகரிடம் தோல்வியடைந்தார். இது நடேசய்யர் தனது தொழிற்சங்க அரசியலில் இருந்து நீக்கம் பெறுவதற்கு எதுவாகியது. ஏ.ச. குணசிங்கவின் இனவாத அரசியலும் இ.இ.தொ. காங்கிரஸின் இந்திய அரசியலும் நடேசய்யரை பெரிகுந்தரத்திடம் தோல்வியற செய்திருந்தது.

சிங்கள முதலாளித்துவ இனவாத தலைவர்களிடையே வலுத்திருந்த இந்திய விரோத அடிப்படையிலான மலையக மக்கள் மீதான இன விரோதம் மற்றும் சிவப்பு அரசியல் பீதியை அடிப்படையாகக் கொண்டு சிங்கள பிறபோக்கு பூர்க்வா தலைவர்கள் தமது “புனித போரை”⁷² சுதந்திரம் பெற்ற இலங்கையின் சட்ட வாக்க அதிகாரத்தைக் கொண்டு தொடுக்க ஆரம்பித்தனர்.

ஐக்கிய தேசிய கட்சி, டி.எஸ். சேனாநாயக்கவினால் கொண்டு வரப்பட்ட பிரஜா உரிமை சட்டத்தின் மூலம் அந்த புனித போரை பின்காலனிய அரசாங்கத்தில் தொடக்கிவைத்தது. மிக “எளிமையான சட்டத்தின்”⁷³ மூலம் இந்த மாபெரும் வெற்றியை தனது

வர்க்கத்துக்கு சுதந்திரம் அடைந்து ஆறுமாதத்தில் டீ.எஸ்.சேனா நாயக்க பெற்றுக் கொடுத்தமையை குறிப்பிட்டாக வேண்டும்.

1931 ஆம் ஆண்டில் சர்வசன வாக்குரிமை மலையகத் தோட்ட தொழிலாளர்களுக்கு வழங்குவது தொடர்பாக இடம்பெற்ற இன வர்க்க கண்ணோட்டத்தின் தொடர்ச்சியினை 1948 இல் பிரஜா உரிமை தொடர்பாக சிங்கள வலதுசாரி தலைவர்களின் நிலைப்பாடுகள் வெளிப்படுத்தி இருந்தன. இதுதுசாரி தலைவர்கள் மலையக மக்களின் பிரஜா உரிமையை பறிப்பதில் உள்ள வர்க்க சார்பையும் இனவாதத்தையும் பாராளுமன்றத்தில் அம்பலப்படுத்தினர்.

1948 பிரஜா உரிமை சட்டத்தின் தொடர்ச்சியாக கொண்டு வரப்பட்ட 1949 இந்திய பாகிஸ்தானியர் வதிவிடச் சட்டம் 1949 தேர்தல்கள் திருந்தச் சட்டம் ஆகியன முழு மலையக மக்களின் குடியுரிமையையும் வாக்குரிமையையும் இழக்கச் செய்யும் வகையில் அமைந்திருந்தன. பிரஜா உரிமைச் சட்டங்கள் சிங்களவர்கள், இலங்கை தமிழர்கள், இலங்கை முஸ்லிம்கள் ஆகியோருக்கு பரம்பரை அடிப்படையில் தாமாக குடியுரிமை பெற்றுக் கொள்ளும் வகையில் அமைந்திருந்தது. எனினும் மலையக மக்களைப் பொறுத்தவரையில் “இலங்கையில் பிறந்த ஒருவர் தான் இலங்கை பிரஜை என்ற தகுதியைப் பெறுவதற்கு தனது தந்தை அல்லது தந்தைவழிப் பாட்டன் இலங்கையில் பிறந்திருப்பதை நிருபிக்க வேண்டும். குறித்த நபர் இலங்கைக்கு வெளியே பிறந்தவராக இருந்தால் அவரது தந்தையும் தந்தையின் தந்தையும் இலங்கையில் பிறந்தமைக்கான சான்றுகளை சமர்ப்பித்தாக வேண்டும்.” என்ற ஏற்பாட்டிற்கு உட்பட்டே பிரஜாவரிமைக்கு விண்ணப்பிக்க முடியும். மலையக மக்களின் பிறப்புச் சான்றிதழே இதற்கான வலிதான சான்றாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. 1895ம் ஆண்டில் இருந்தே இலங்கையில் பிறப்பை பதிவு செய்வதும் பிறப்புச் சான்றிதழ் வழங்கும் முறையும் அமுலுக்கு வந்திருந்த நிலையில் இச்சட்ட ஏற்பாடுகளுக்கு அமைய மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் ஏறக்குறை அனைவரும் தமது பிரஜாவரிமையை முழுமையாக இழந்தனர். இந்தச் சட்ட ஏற்பாடுகளுக்கு அமைய டீ.எஸ்.

சேனாநாயக்கவிற்கு குடியுரிமை பெற முடியாது என இடதுசாரி தலைவர் பீட்டர் கெனமன் அப்போது சூட்டிக்காட்டியமை⁷⁴ குறிப்பிடத்தக்கது. பிரஜா உரிமையை அடிப்படையாகக் கொண்டு திருத்தப்பட்ட 1949 தேர்தல்கள் திருத்தச்சட்டத்தின் மூலம் வாக்குரிமையும் பறிக்கப்பட்டது.

1920 – 1940 காலப்பகுதிகளில் இலங்கையை தமது சொந்த நாடாக கருதி மலையக மக்கள் வாழ்ந்து வந்திருந்தனர். 1927ல் டொனமூர் குழுவினர் 40% - 60% இடைப்பட்ட மக்கள் இலங்கையை தமது சொந்த நாடாக கருதி வாழ ஆரம்பித்துவிட்டனர் என்று அறிக்கையிட்டிருந்த அதேவேளை, 1938 இல் ஜெக்சன் குழுவினர் அது 60% என்று அறிக்கையிட, 1946 இல் சோல்பரி குழுவினர் 80% என குறிப்பிட்டிருந்த⁷⁵ நிலையிலேயே இந்தச் சட்டங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டு மலையக மக்கள் நாடற்றவர்களாக ஆக்கப்பட்டனர்.

மலையக மக்களுக்கு எதிரான இச்சட்டங்கள் அப்போதைய அரசியல் தலைமைகள் மற்றும் இயக்கங்களின் இன், வர்க்க நிலைப்பாடுகளை வெளிச்சத்துக்கு கொண்டு வந்திருந்தன. ஐ.ஐ.பொன்னம்பலம் தலைமைதாங்கிய தமிழ் காங்கிரஸ் 1948 ஆம் ஆண்டு பிரஜாவரிமைச் சட்டத்திற்கு எதிராக வாக்களித்திருந்த போதும் 1949 ஆம் ஆண்டு பிரஜாவரிமைச் சட்டத்திற்கு ஐ.ஐ.பொன்னம்பலம் ஆதரவாகவாக்களித்தார்.⁷⁶ ஐ.ஐ.பொன்னம்பலத்தின் இந்த நிலைப்பாடு தமிழ் காங்கிரஸில் இருந்து எஸ்.ஜே.வி. செல்வநாயகம் பிரிந்து சமஸ்திக் கட்சியை தோற்றுவிப்பது வரை சென்று முடிவுற்றது. செல்வநாயகம் மலையக மக்களை இலங்கை தமிழர் பேராட்டங்களில் தொழிற்சங்கம் அமைத்து இணைக்க முயற்சி செய்த போதும் அது வெற்றி பெறவில்லை.

இக்காலத்தில் சிங்கள பிக்குகளில் ஒரு சிறு பகுதியினரும் பிராஜவரிமைச் சட்டங்களை அதன் உள்ளடக்கத்தில் உள்ள மனித உரிமை மீறல்கள் பண்புகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு எதிர்த்தமை கவனத்திற்குரியன.⁷⁷

பிரஜாவுரிமை மறுப்பும் அதற்கு எதிரான போராட்டங்களும்

மலையக மக்களுக்கு பிரஜாவுரிமை மறுக்கப்பட்டபோது அதற்குக் கடுமையாக எதிர்ப்பைப் பெற தெரிவித்த இடதுசாரிகள் பாரானுமன்றத்திற்கு வெளியில் எந்த எதிர்ப்பு நடவடிக்கையையும் மேற்கொள்ள துணியவில்லை. இ.இ.தொ. காங்கிரஸ் 1952 ஆம் ஆண்டுவேரையில் பிரஜாவுரிமை பறிப்புக்கு எதிராக அரசியல் தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளவில்லை. 1952 ஆம் ஆண்டு தேர்தல் திகதி குறிக்கப்பட்ட பின்னரே மலையக மக்களுக்கு பிரஜா உரிமையைப் பெற்றுக் கொடுக்கும்படி கேட்டு தமது சத்தியாக்கிர போராட்டத்தை பிரதமர் அலுவலகம் முன்பாக மேற்கொண்டனர். இந்த சத்தியாக்கிரகத்திற்கு இடதுசாரித் தலைவர்கள் தமது ஆதரவை வெளிப்படுத்தி இருந்தனர்.

மலையக மக்களின் பிரஜாவுரிமை மீட்பு என்பது சத்தியாக்கிரக போராட்டத்தோடு நிறுத்தப்பட்டதுடன் அதன் பின்னர் அது இலங்கை இந்திய அரசுகளுக்கு இடைப்பட்ட விவகாரமாக கருதப்பட்டு இருநாடுகளுக்கிடையிலான உடன்படிக்கைகள் மூலம் தீர்க்கப்பட முயற்சிகள் செய்யப்பட்டன இந்த முயற்சிகள் மலையக மக்களை மேலும் அவலத்திற்கு உட்படுத்தின. 1964 ஆம் ஆண்டு சிறிமா - சாஸ்திரி உடன்படிக்கையும்⁷⁸ அதன் பின்னர் 1974 இல் செய்யப்பட்ட சிறிமா- இந்திரா உடன்படிக்கையும் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இந்த உடன்படிக்கை அடிப்படையில் இலங்கையில் பிரஜாவுரிமைக்கு விண்ணப்பித்த மலையக மக்களுக்கு பிரஜா உரிமை வழங்கப்படக் கூடாது என்ற அடிப்படையிலேயே பரிசீலிக்கப்பட்டன.⁷⁹

தொழிற்சங்கங்களும் மலையக அரசியலும்:

1947 - 1977

பிரஜாவுரிமை பறிக்கப்பட்ட பின்னர் மலையக அரசியல் என்பது தொழிற்சங்கத்தை மையப்படுத்தியதாகவே அமைந்திருந்தது. இ.இ.காங்கிரஸ் முதன்மையாகவும் அதில் ஏற்பட்ட பிளாவுகளின் விளைவாக உருவாகிய தொழிற்சங்கங்களும் 1977 வரை தத்தமது தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகள் ஊடாக மலையக அரசியலை

முன்னெடுத்தனர். இதிலே 1954 ஆம் ஆண்டு இ.இ. காங்கிரஸ் இலங்கை தொழிலாளர் காங்கிரஸ் என பெயர் மாற்றிக் கொண்டு தொழிற்சங்கப் பணிகளை மேற்கொண்ட போதும் நடைமுறையில் அது மலையக மக்களை இலங்கைக்கு உரித்தானவர்கள் என்ற அடிப்படையில் நோக்கவில்லை. மாறாக சுதந்திரத்துக்கு முன்னர் இருந்து “இந்திய இலங்கை தேசியவாதத்திற்கு” பதிலாக “இலங்கை இந்திய தேசியவாதத்தை” அடிப்படையாகக் கொண்ட தொழிற்சங்க வாதத்தை முன்னெடுத்தது. இலங்கை தொழிலாளர் காங்கிரஸில் இருந்து பிரிந்து (1955) திரு. அலீஸ் ஐனநாயக தொழிலாளர் சங்கத்தையும் திரு. வெள்ளையன் தேசிய தொழிலாளர் சங்கத்தையும் நிறுவினர். இத் தொழிற்சங்கங்கள் தோற்றும் பெற்ற காலங்களில் இருந்த செல்வாக்கை தொடர்ந்து தக்கவைத்து இ.தொ.கா.வின் தொழிற்சங்க ஆதிக்கத்தை வீழ்த்துவதில் தோல்வி கண்டன.

எனவே இ.தொ.கா மலையகத்தின் தொழிற்சங்கங்களில் பலமிக்கதாக இருந்ததோடு அது மலையகத்தின் பெரும் இயக்க மாகவும் வளர்ச்சியடைந்திருந்தது. இ.தொ.கா வின் தலைவர் தொண்டமான் நியமன உறுப்பினராக பாராளுமன்றத்தில் அங்கம் வகித்து வந்தார். இக்கால கட்டத்தில் இ.தொ.கா பல தொழிற்சங்க போராட்டங்களை முன்னெடுத்தை மறுக்க முடியாது. எனினும் மலையக மக்களின் பிரச்சினைகளை தீர்ப்பதில் அது கைக்கொண்ட சந்தர்ப்பவாத போக்குகள் மக்கள் விரோதம் என்ற போதும் இ.தொ.கா மலையகத்தில் தனது தொழிற் சங்க ஆதிக்கத்தை நிலை நிறுத்தி வந்தது.

இடதுசாரி அரசியலும் மலையகமும் 1947-1977

சமசமாஜ கட்சி அறுபதுகளில் பாராளுமன்ற சந்தர்ப்ப வாதத்தை தழுவிக் கொண்டு சுதந்திரக் கட்சியுடன் சங்கமாகியது. இதனால் மலையகத்தில் 60களின் பின்னர் அது படிப்படியாக வீழ்ச்சியற்றது. 40களில் சமசமாஜ கட்சியில் இருந்து பிரிந்த ஒரு குழுவினர் இலங்கை கொம்யூனிஸ்ட் கட்சியை அமைத்தனர். 60களில் இலங்கை கொம்யூனிஸ்ட் கட்சி தத்துவ பிரச்சினை காரணமாக

சோவியத் சார்பு, சீன சார்பு என இரண்டாக பிளவுற்றது. சீன சார்பு இலங்கை கொம்யூனிசக் கட்சிக்கு நா. சன்முகதாசன் தலைமைதாங்கினார். கட்சியின் தொழிற்சங்க இயக்கமான செங்கொடி சங்கம் திரு. ரோசாரிபெர்னாண்டோவின் தலைமையின் கீழ் 1965 ஆம் ஆண்டில் இருந்து 1973 வரை மாற்று தொழிற்சங்க பண்பாட்டுடன் செயற்பட்டுவந்தது. 1972 காலப்பகுதியில் இந்த தொழிற்சங்கம் 110,000 உறுப்பினர்களைக்⁸⁰ கொண்டிருந்தமை கவனிக்கத்தக்கது. எனினும் 1973 ஆம் ஆண்டிற்கு பின்னர் தொழிற்சங்க தலைவர்களின் செயற்பாடுகள் காரணமாக சீன சார்பு கொம்யூனிசக் கட்சி தனிபர்களின் ஆதிக்கத்திற்கு சென்றது. நா.சன்முகதாசன் பின்னர் புதிய செங்கொடி சங்கம் என்ற சங்கத்தை ஆரம்பித்தபோதும் அது முடங்கிப்போனது.

நா. சன்முகதாசனின் அணியில் இருந்து சிங்கள இளைஞர்கள் ரோஹன விஜயவீர தலைமையில் புதிய இடதுசாரி⁸¹ அமைப்பான மக்கள் விடுதலை முன்னியை தோற்றுவித்தனர். சி.சிவசேகரம்,⁸² சுச்சரித்த கம்லத⁸³ போன்றவர்கள் இந்த அமைப்பை மாக்கிய பாசாங்கு கொண்ட சிங்களத் தேசியவாத அமைப்பு என்றே வரையறுக்கின்றனர். மக்கள் விடுதலை முன்னியை எவ்வித விஞ்ஞான அடிப்படைகளும் அற்ற விதத்தில் இந்திய விஸ்தரிப்புக் கொள்கையின் ஒரு அங்கமென மலையக மக்களையும் இணைத்து செய்த வியாக்கியானம்⁸⁴ சிங்கள மக்கள் மலையக மக்கள் மீது வெறுப்பு கொள்வதற்கு ஏதுவாகியது.

லங்கா சமசமாஜ கட்சி, சோவியத் சார்பு கொம்யூனிஸ் கட்சியின் தலைவர்கள் சிலர் மலையக மக்களின் உரிமைகளுக்காக தொடர்ச்சியாக குரல் கொடுத்துவந்தனர். சோவியத் சார்பு கொம்யூனிஸ் கட்சியின் சரத் முத்தெட்டுவேகம மலையக மக்களின் உரிமைகளுக்காக தொடர்ச்சியாக குரல் கொடுத்து வந்தார். எனினும் 70களின் கடைக்கூற்றில் இடதுசாரி தொழிற்சங்க இயக்கங்கள் ஏற்குறைய முழுமையாக அடங்கிய நிலைக்கு போயிருந்தன. அதேநேரம் இ.தொ.கா. தனது பாராஞ்மன்ற அரசியல் பிரவேசத்தின் அடுத்தக்கட்டத்திற்கு தயாராகி இருந்தது.

1977 ஆம் ஆண்டு ஜக்கிய தேசிய கட்சி ஆட்சி 5/6 பெரும் பான்மை பலத்துடன் ஆட்சி பீடம் ஏறியது. சுதந்திரக் கட்சி தலைமையிலான மக்கள் ஜக்கிய முன்னணி அரசாங்கத்தின் “சோசலிச்” பொருளாதார முறையின் தோல்விகளும்⁹⁵ இனவாத போக்கும்⁹⁶ ஜக்கிய தேசிய கட்சிக்கு இந்த பெரு வெற்றியைத் தேடித் தந்தன. இந்த வெற்றியைக் கொண்டு ஐ.தே.க. தனது தாராள பொருளாதார கொள்கையை பரப்புவதற்கு ஏற்றவகையில் - அரசியலமைப்பூர்தியான சர்வாதிகாரத்தை உறுப்படுத்தக்கூடிய ஜனாதிபதி முறையை ஏற்படுத்தி கொண்டது. ஐ.தே. கட்சி இக்காலத்தில் மேற்கொண்ட தாராள பொருளாதாரக் கொள்கை இதுவரையில் இலங்கையில் நிலவிய சமூக நல அரசு என்ற கொள்கையை படிப்படியாக அழித்தொழிக்கும் முயற்சியாக அமைந்தது. அதேநேரம் அது தனது இனவாத நிகழ்ச்சித் திட்டத்தையும் முன்னெடுத்தது. இந்த அரசாங்கத்தில் இதுவரை நியமன உறுப்பினராக பாரானுமன்றத்தில் இருந்துவந்த திரு. தொண்டமான் தேர்தலில் வெற்றி பெற்று ஜக்கிய தேசிய கட்சி அரசாங்கத்தில் அமைச்சுப் பதவியையும் பெற்றுக் கொண்டார்.

ஜக்கிய தேசியக் கட்சியின் ஆட்சிக் காலத்தில் இனமுரண்பாடு மேலும் உக்கிரமடைந்தது. மரபு ரீதியான தமிழ் தேசிய தலைமைகள் மீது நம்பிக்கையிழந்த இளைஞர்கள் ஆயுதப் போராட்டத்தை முன்னெடுத்தனர். தொடர்ச்சியான இன வன்முறைகளுக்கும் இன அடக்குமுறைக்கும் உட்பட்டிருந்த மலையக மக்கள் தமிழ் தேசியத்தின் ஆயுத போராட்ட மார்க்கம் காரணமாக நேரடியான இன வன்செயல்களுக்கும் இன அடக்குமுறைகளுக்கும் முகம் கொடுத்தனர்.

தெண்டமானின் தொழிற்சாலை இராச்சியம் ஜக்கிய தேசிய கட்சி வசமாதல்

கிராமிய அபிவிருத்தி அமைச்சுப் பதவியைப் பெற்றுக்கொண்ட தொண்டமான் ஐ.தே.க அரசாங்கத்தின் இனவாதத்திற்கு எதிராக செயற்பட முடியாதவராக இருந்தார். “அமைச்சுப் பதவியைக்

கொண்டு மலையக மக்களை பாதுகாப்பதைவிட தொண்டமான் அரசாங்கத்தைக் காப்பதையே தனது பிரதான கடமையாகக் கொண்டிருந்தார் என மோகன்ராஜ்⁸⁸ குறிப்பிடுகிறார். அத்தோடு அரசாங்கத்தின் திட்டமிட்ட இன வன்செயல்களுக்கும் அடக்கு முறைகளுக்கும் எதிரான பொதுமக்களின் தன் நெழுச்சியான போராட்டங்களையும் வேலை நிறுத்தங்களையும் தடுத்து அரசாங்கத்தைப் பாதுகாக்கும் பணியையும் செய்துவந்தார்.⁸⁹

இ.தொ.காவின் பின்னால் இலங்கை பொருளாதாரத்தின் 60% பங்கினைக் கொண்டிருந்த 6 இலட்சத்திற்கும் மேற்பட்ட தொழிலாளர்கள் அணித்திரண்டிருந்த நிலையில் 1980 ஆம் ஆண்டு பொது வேலை நிறுத்தத்தில் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் ஈடுபடுவதை அது தடுத்தது. அத்தோடு, வேலை நீக்கம் பெற்ற 40 ஆயிரம் தொழிலாளர்களுக்கு நியாயம் கேட்டு மலையக தொழிலாளர்கள் குரல் கொடுப்பதையும் தடுத்தது.

எழுபதுகளில் மக்கள் ஜக்கிய முன்னணி ஆட்சிக் காலத்தில் மலையக மக்களுக்கு எதிராக அரசாங்கம் இழைத்த அடக்குமுறைக்கு எதிராக நடத்திய தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகளின் காரணமாக இ.தொ.கா மக்கள் ஆதரவைப் பெற்றிருந்தது. 1975-76 காலப்பகுதியில் அதன் அங்கத்தவர்கள் 6 இலட்சத்தை தாண்டி இருந்த போதும் 1977ம் ஆண்டு ஐ.தே.க. அரசாங்கத்துடன் இணைந்ததன் பின்னர் அதன் அங்கத்துவம் மிக வேகமாக வீழ்ச்சி கண்டது. 1981ம் ஆண்டில் அதன் அங்கத்துவம் 2,45,000 வரை குறைவடைந்தது. அதுவரையில் தெற்காசியாவில் மிகப்பெரிய தொழிற் சங்கமாக திகழ்ந்த இ.தொ.கா. தனது பலத்தை இழந்தது.⁹⁰

இ.தொ.காவின் குறுகிய “இலங்கை இந்திய தேசியவாதத்திற்கு உட்பட்ட தொழிற்சங்கவாதம்” பாராளுமென்றவாதமாக நிலைமாறிய காலத்தில் மக்கள் மத்தியில் ஐ.தே.க தொழிற் சங்கமான தேசிய தோட்டத் தொழிலாளர் சங்கம் மலையகத்தில் முன்னிலைப் பெறுவதை அவதானிக்கலாம். இச் சங்கத்தில் 1981ம் ஆண்டில் 3 இலட்சத்துக்கும் அதிகமான தொழிலாளர்கள் அங்கம் வகித்தி

ருந்தனர்.⁹⁰ தே.தோ.தொ.ச. தனது அரசியல் அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி தோட்டத் துரைமார்களின் ஆதரவுடன் உறுப்புரிமையை அதிகரித்துக் கொண்டது.

இ.தொ.கா.வின் பாராஞ்மன்றவாதம் மக்கள் மத்தியில் முதல் சந்தர்ப்பத்திலேயே தோல்வியுற்றது. யார் தமது பிரஜாவரிமையைப் பறித்தார்களோ அவர்களிடத்திலேயே நீதி கேட்கும் நிலைக்கு இக்காலகட்டத்தில் மலையக மக்கள் தள்ளப்பட்டனர். இந்த அவலத்திற்கு இடதுசாரிகளின் தோல்வியும் இ.தொ.கா.வின் பாராஞ்மன்றவாதமுமே காரணமாகின.

மலையக தேசியத்தின் எழுச்சியும் வீழ்ச்சியும்

மலையகம் என்ற கருத்துருவாக்கமும் மலையக தேசிய அரசியல் வேட்கையும் மரபு ரீதியான தொழிற்சங்கங்களில் இருந்து வெளிவர நியாயம் இல்லை. மலையக தேசியம் பற்றிய கருத்துருவாக்கமும் ஆரம்ப சமுகரீதியான செயற்பாடுகளும் மலையகத்தில் கற்ற முற்போக்கு சக்திகளிடம் இருந்து வெளிப்பட்டன. இர. சிவலிங்கம் தலைமையில் 1967 இல் ஆரம்பிக்கப்பட்ட மலையக இளைஞர் முன்னணி, 1968 இல் வி.எல்.பெரேரா, சக்தி பாலையா ஆகியோரால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட மலையக இளைஞர் பேரவை, தொடர்ந்து எழுபதுகளின் நடுப்பகுதியில் எல்.சாந்திகுமார், எம்.எஸ்.கந்தையா ஆகியோரால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட மலையக மக்கள் இயக்கம், பீ.ஏ.காதர், வீ.ஏ.தர்மலிங்கம், ஏ.லோரன்ஸ், எஸ்.தேவசி காமணி ஆகியோரின் முன்னெடுப்பில் உருவான மலையக வெகுசன இயக்கம், வீ.புத்திரசிகாமணி, திவ்யநாதன், நேருஜி இணைந்து ஏற்படுத்திய மலையக ஜக்கிய முன்னணி, 1989 பெற்றவரியில் பீ.சந்திரசேகரன், பீ. ஏ. காதர், வீ. டி. தர்மலிங்கம், ஏ.லோரன்ஸ், சுரத் ஆகியோரினால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட மலையக மக்கள் முன்னணி என இந்த தொடர்ச்சி ஒர் தேசிய இன அரசியல் பாதையில் பயனித்து வந்துள்ளதையும் கட்டிக்காட்ட வேண்டும்.

இப்பின்னணியில் மலையக தேசியம் என்ற விடயம் மலையகத் தேசிய அரசியலில் மாற்று அரசியலாக முன்னிலைப்பெற ஆரம்பிக்கிறது. இது இ.தொ.கா. மலையகத்தில் முன்னெடுத்த

தொழிற்சங்க வாதத்திற்கு மாற்றாக மலையக மக்களை அரசியல் மயப்படுத்த வேண்டும் என்ற அரசியல் பிரக்ஞெயின் வெளிப்பாடு என்று குறிப்பிடலாடம்.

இந்த அரசியல் வெளிப்பாட்டிற்கு இறுதியில் மலையக மக்கள் முன்னணியே தலைமை தாங்கியது. மலையக மக்கள் முன்னணி இ.தொ.காவிலிருந்து வெளியேறியவர்களினால் தோற்றுவிக்கப் பட்டதாகும். மலையக மக்கள் முன்னணியை தோற்றுவித்து அதன் அப்போதைய தலைவர் பெ.சந்திரசேகரன் ஆற்றிய உரை பின்வருமாறு அமைந்திருந்தது.

“சிறுபான்மை மக்கள் தங்கள் உரிமையைப் பெற்றுக்கொள்வது என்பது ஜக்கியப்பட்ட போராட்டத்தினால் தான் முடியும். இதை கடந்தகால உலக வரலாறுகள் நமக்கு உணர்த்துகின்றன. அரசாங்கத்தோடு தோழமை கொள்வதாலோ, அவர்களை தாஜா பண்ணுவதாலோ அல்லது அரசாங்கத்திலுள்ள தனிப்பட்ட ஒரு சிலரின் நட்பைப் பயன்படுத்துவதாலோதான் எமது பிரச்சினைகளைத் தீர்க்கமுடியும் என்பதில்லை. நம்மீது பச்சாதாபப்பட்டோ இரக்கப்பட்டோ வழங்கப்படும் உரிமைகள் நிலைக்க முடியாது, எமது பிரச்சினைகளும் தீர்ப்போவதில்லை. அப்படி நட்போடு கூடிக்குலாவிய மலையக அமைப்புக்கள் கூட இன்று 13 வருடத்துக்குப் பின்தாம் ஏமாற்றப்பட்டுவிட்டாகவே கூறிக்கொள்கின்றார்கள்”⁹¹

இக்கூற்று மலையகத்தில் ஒரு மாற்று அரசியல் அதாவது இனக்க அரசியலுக்கு மாற்றாக மலையக மக்களின் உரிமைகளை முன்னிறுத்திய எதிர்ப்பு அரசியல் கூறுகளுடன் வெளிப்பட்டது. எனினும் மலையக தேசியம், மலையக தேசிய அரசிலை முன்னெடுப்பதற்கு ஏற்ற முலோபயங்களை மலையக மக்கள் கொண்டிருக்கவில்லை என்பதை 1994 ஆம் ஆண்டு தொடங்கிய இனக்க அரசியல் இன்று பாரானுமன்றவாதத்திற்குள் முழுமையாக அடங்கிப் போயிருப்பதில் இருந்து வெளிப்படுகிறது. இன்று மலையக

மக்கள் முன்னணி மலையக தேசியம் தொடர்பாக வரையறுத்த அளவில் பேசி வருகின்றபோதும் அது முழுமையாக தேசிய அரசியலுக்கான உள்ளடக்கத்தை இழந்த நிலையிலேயே உள்ளது.

எனினும் இதம்பையா, இமையவரம்பன், சி.கா. செந்திவேல்⁹² போன்றவர்கள் மலையக தேசியத்தின் குறும்பார்வையை விரர்சித்து வெகுஜன அரசியல் ஊடாக ஒடுக்கப்பட்ட ஏனைய தேசிய இளங்களுடனும் சிங்கள உழைக்கும் மக்களுடனும் முன்னெடுக்கப்பட வேண்டும் என்ற கருத்தினை வெளிப்படுத்தி வருகின்றனர். புதிய ஜனநாயக கட்சி என்ற கட்சியானது இந்த கருத்தை தேசிய இனப்பிரச்சினைக்கான தனது தீர்வுத்திட்டத்தில் முன்வைத்துள்ளது.⁹³ எனினும் இந்த அமைப்பு வெகுஜன போராட்டங்களை⁹⁴ முன்னெடுத்து வருகின்றபோதும் மலையகத்தின் அரசியலில் தீர்க்கமான சக்தியாக இல்லாமை கவனிக்கத்தக்கது.

**தொழிற்சங்கவாதம், தேசியவாதம் மற்றும்
பாராஞ்மன்றவாதம்:**

1993 இல் இருந்து இன்றுவரை

பாராஞ்மன்ற அரசியலுக்கு தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்டிருந்த இ.தொ.கா. 1994 ஆம் ஆண்டு பொதுஜன ஐக்கிய முன்னணி அரசாங்கத்திலும் அங்கம் வகித்து பாராஞ்மன்றவாதத்தின் அடுத்த எல்லையான அபிவிருத்தி அரசியல் வரை சென்றுள்ளது. இதனுடாக சமரச அரசியல், அபிவிருத்தி அரசியல் என்பதைன மக்களை அணித்திரட்டுவதற்கான மூலோபாயமாக கொண்டுள்ளது. இது மாகாண சபை, உள்ளுராட்சி சபைகள் வரையில் நீட்சிப்பெற்று தொடர்கிறது.

1988ம் ஆண்டு குடியுரிமை பிரச்சினை தீர்க்கப்படும் வரை மலையகத்தில் தொழிற்சங்கவாதம் முதன்மையான அரசியல்கூராக இருந்த நிலையில் அதனை மையப்படுத்திய மலையக அரசியல் கட்டமைக்கப்பட்டிருந்தது. தொழிற்சங்கவாதம் மலையக மக்களின்

உரிமைகளையும் அபிலாசைகளையும் உள்வாங்க முடியாத நிலையில் இருந்த போது மலையக மக்களை தொழிற்சங்கவாதத்தில் இருந்து நீங்கிய மலையக தேசியம் சார்ந்த அரசியல் முன்னெடுப்புக்கான தேவை மலையக மக்களுக்கு இருந்தது. இதற்கு மலையக மக்கள் முன்னணி தலைமை தாங்கிய போதும் ஏற்கனவே குறிப்பிட்டது போல அதுவும் பாரானுமன்றவாதத்தில் சங்கமித் தமையின் காரணமாக இன்று தோல்வி கண்டுள்ளது.

தமது வாக்குரிமை மீட்பினால் மலையக மக்கள் பெற்றுக்கொண்டுள்ள அரசியல் பலம் வெகுஜன அரசியலுக்கு பங்களிக்கும் என்று எதிர்பார்த்திருந்த நிலையில், மலையக தொழிற்சங்கங்கள் தொழிற்சங்கவாதத்தில் இருந்து தொழிற்சங்க சீரழிவு நிலைக்கு போய் மக்களை மேலும் மலினப்படுத்தியுள்ளது. இது மலையக தோட்டத் தொழிலாளர்களை தொழிற் சங்கங்கள் மீதும் வெகுஜன அரசியல் மீதும் எவ்வித நம்பிக்கையும் அற்றவர்களாக மாற்றியுள்ளதுடன் பாரானுமன்ற அரசியலின் தயவில் தமது உரிமைகளை தலைவர்கள் நிலைநாட்டும் வரை காத்திருக்கும் ஒரு “அமைதி அரசியல் கலாசாரம்” நிலவும் நிலையையும் ஏற்படுத்தியுள்ளது.

இன்று தொழிற்சங்கவாதம் மிகவும் பலவீனப்பட்டு போயுள்ளமையினால் தனியார் மயமாக்கப்பட்டுள்ள பெருந்தோட்டக் கம்பனிகளின் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் மீதான பொருளாதார சுரண்டலுக்கு (உழைப்புச் சுரண்டலை) எதிராக போராடும் பண்பையும் மக்கள் இழந்துள்ளது.

மரபு ரீதியான தொழிற் சங்கங்களும் உருவாகின்ற புதிய தொழிற்சங்கங்களும் தொழிற்சங்கவாதத்தையும், உள்ளடக்கத்தில் போதாமைகளுடனான மலையக தேசியத்தையும் வைத்துக் கொண்டு அரசியல் நடத்தி வருகின்றனர். இவர்கள் அனைவரும் வெகுஜன அரசியல் பாதையை முன் னெடுப்பதில் தயக்கம் காட்டி வருகின்றமையும் மக்கள் மீது சலுகை அரசியலைத் திணிக்கும் போக்கினையும் கொண்டிருக்கின்றன.

தொழிற்சங்கவாதத்திற்குப் பின்னதான பாராஞ்மன்றவாதம், தொழிற்சங்கவாதத்தைப் போலவே மலையகத்தில் வெகுஜன அரசியலையும், ஏனைய ஒடுக்கப்படும் தேசிய இனமக்களுடன் ஒற்றுமைப்பட்டு போராடும் பண்பாட்டையும், சிங்கள தொழிலாளர்களுடன் இணைந்து அரசியல் செய்யும் பண்பாட்டையும் முற்றாக தகர்த்துள்ளது. அத்துடன் மக்கள் மீதான அநீதிகளுக்கும் ஜனநாயக உரிமைகளுக்கும் மீறல்களுக்கும் எதிராக குரல் கொடுக்கும் பரந்த அரசியல் அனுகுமுறையையும் இழந்து நிற்கின்றது.

இது மலையக மக்களை வரலாற்று ரீதியாக தேசிய நீரோட்ட அரசியலில் சங்கமிப்பதை தவிர்த்து வந்த பேரினவாத அரசாங்கங்களின் போக்கிற்கு நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் ஒத்தாசை வழங்குகின்ற போக்கிற்கும், தேர்தல் கால குறுந்தேசிய வாதத்திற்கும், மலையக இன வாதத்திற்கும் வழிவகுத்துள்ளது.

எனவே இன்று மலையகத்தில் வெகுஜன அரசியலுக்கான வெளி நிரப்பப்படாமல் இருக்கின்றது. தொழிற்சங்கவாத அரசியலைப் போன்றே பாராஞ்மன்றவாத அரசியலும் மலையக வெகுஜனங்களை அரசியலில் இருந்து அப்பறப் படுத்துவதில் வெற்றிகண்டுள்ளது. தொழிற்சங்க உறுப்பினர்கள் என்ற பாத்திரத்தை தொழிற்சங்கவாதத்திற்குள் கொண்டிருந்த மலையக மக்கள் இன்று தொழிற்சங்க அங்கத்துவப் பணம் செலுத்தும் உறுப்பினர்கள் என்ற கீழ் நிலைக்கு சென்றுள்ளனர். மறுபுறம் அரசியலை பொறுத்தமட்டில் மலையக மக்கள் தங்களை வாக்காளர்கள் என்ற நிலையில் இருந்து மீட்டு “இனப் பிரஜைகள்” (ஏனைய இனப் பிரஜைகளுக்கு உள்ள உரிமைகள் இல்லாமையினால்) என்ற நிலைக்கு கொண்டு செல்வதற்கு கூட அரசியல் இயக்கங்கள் தயக்கம் காட்டியே வருகின்றன.

இப்பின்னணியில் மலையக அரசியல் மலையக மக்கள் மீதான தேசிய இன ஒடுக்குமுறைக்கு எதிராகப் போராடும் நிலையை கொண்டிருக்கவில்லை. அத்துடன் தொழிலாளர்கள், பெண்கள்,

இளைஞர்கள், சிறுவர்கள், மாணவர்கள், முதியவர்கள் என்று ஒட்டுமொத்த மலையக சமூகமும் முகம் கொடுக்கும் பிரச்சினைகளுக்கு தீர்வுகளை வழங்க முடியாத நிலையிலேயே மலையக பாராஞ்சுமன்றவாத அரசியல் பயணிக்கிறது. இது ஒரு அரசியல் நெருக்கடி என்ற போதும் மலையகத்தில் அது சலுகை அரசியலின் ஊடான அரசியல் மேலாண்மை பேணப்படுகிறது.

இன்றைய மலையகமும் எதிர்கால மலையகமும்

இலங்கையில் அரை அடிமை தொழிலாளர்களாகவும் பின்னர் கூலித் தொழிலாளர்களாகவும் மலையக மக்கள் இலங்கையின் முதலாளித்துவ பொருளாதார முறைக்கு தேவையான மூலதனத் திரட்சியை உருவாக்குவதற்குப் பங்களித்துள்ளனர். 1970கள் வரை இலங்கையின் பொருளாதாரம் பொருந்தோட்டப் பொருளாதாரத்தில் தங்கி இருந்தது. இவ்வாறான பங்களிப்பை மலையக மக்கள் வழங்கியபோதும் அவர்களின் உரிமைகள் இலங்கை அரசாங்க நக்களினால் பறிக்கப்பட்டு அவர்களை திட்டமிட்ட ஒடுக்குமுறைக்கு உட்படுத்தி வந்தனர். கொலனித்துவ காலத்தில் இருந்து இன்று வரையும் மிதமிஞ்சிய சுரண்டலுக்கு (super exploitation) உட்படுவதை உறுதி செய்த அதேவேளை அரசியல் சமூக உரிமைகளையும் மறுத்து ஓரங்கட்டப்பட்டமையின் விளைவு இலங்கையின் ஏனைய இனப்பிரஜைகளைவிட சமூக, பொருளாதார, அடைவுகளில் இவர்கள் மிகவும் தாழ்ந்த நிலையில் இருகின்றனர்.

மலையகத்தில் நிலவிய தொழிற்சங்க அரசியல், பாராஞ்சுமன்ற அரசியல், அரசாங்கத்துடனான அபிவிருத்தி அரசியல் என்ற அத்தனை அரசியலும் அதற்கு தலைமைதாங்கிய, தாங்கிவருகின்ற தலைவர்களும் மலையகத்தில் உள்ள ஒரு இனப்பிரஜையின் முகவரி, வீடு, காணி உரிமைகளையேனும் இதுவரை பெற்றுக் கொடுக்க முடியவில்லை.

பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்கள் இன்றும் நாட்ட சம்பளத்திற்கு பணிபுரிகின்றனர். தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கான கல்வி, சுகாதாரம், போக்குவரத்து, வீட்டுவசதி உள்ளிட்ட அடிப்படை வசதிகள் மிகக் குறைந்த மட்டத்திலேயே காணப்படுகின்றன. அவர்களது வாழ்க்கைத்தரம் நாட்டின் ஏனைய பொது மக்களது வாழ்க்கைத் தரத்தையும் விட கீழ் மட்டத்திற்கு தள்ளப்பட்டுள்ளது. சுகாதார வசதிகள் வாழ்வதற்குத் தகுதியற்ற முறையில் காணப்படுவதோடு, கலாசாரம் மற்றும் வாழ்க்கை முறை மாத்திரமன்றி, குடும்ப உறவுகளைக் கூட நெருக்கடிக்குள் தள்ளும் “லைன் காம்பரா” எனும் குடியிருப்புக்குள்ளேயே வைக்கப்பட்டுள்ளனர். தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு மத்தியில் வறுமை வீதம் 32% ஆக இருப்பதோடு முழு இலங்கையினதும் வறுமை வீதம் 15.2% க்கும் குறைவாக உள்ளது. தோட்ட மக்கள் தொகையில் 49.2% நாளௌன்றுக்குத் தேவையான கலோரி, தேவையான அளவு கிடைக்காததோடு, அதன் விளைவாக தோட்டப்பகுதிகளைச் சேர்ந்த பெண்களின் ஆரோக்கியம் வெகுவாகப் பாதிக்கப்பட்டுள்ளது. பிறந்து 28 நாட்களுக்குள் மரணிக்கும் குழந்தைகளின் விகிதாசாரம் நாட்டின் பொதுவான வீதம் ஆயிரத்துக்கு 13.9 ஆக இருக்கும்போது தோட்டப் பகுதிகளில் அது 31 இருக்கிறது. 5 வயதுக்கும் குறைவான பிள்ளைகளின் மரண விகிதாசாரம் ஆயிரத்துக்கு 51.6%. தோட்டப்பகுதிகளில் பிறக்கும் பிள்ளைகளின் வளர்ச்சிக் குன்றல் நகர்ப்புற பிள்ளைகளைவிட முன்று மடங்காகும். இன்று மலையக மக்கள் தோட்ட வைத்தியசாலையை நம்பி இருக்கின்ற நிலையில் அவைகளின் சேவை மிகவும் தாழ்ந்த நிலையிலேயே உள்ளன. 1970களின் பின்னர் படிப்படியாக அரசாங்கம் பொறுப்பேற்றுக் கொண்ட தோட்டப்பாடசாலைகளின் கல்வித்தரம் மற்றும் வளங்கள் விநியோகம் நாட்டின் தேசிய மட்டத்துடன் ஒப்பிடுகையில் மிகவும் தாழ்ந்த நிலையிலேயே உள்ளது. பாடசாலை இடைவிலகல் முக்கியப் பிரச்சினையாக உள்ளது. 5 ஆம் ஆண்டுக்குப் பின்னர் பாடசாலையை விட்டு வெளியேறும் பிள்ளைகளின் விகிதாசாரம் 8.4% ஆகும். கிராமம் மற்றும் நகரத்தைக் காட்டிலும் மிகவும்

பின்தங்கிய சமுக, பொருளாதார நிலைமைகளிலேயே மலையக மக்கள் வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

மலையகத்தின் எதிர்கால அரசியல் இந்த பிரச்சினைகளை தீர்ப்பதை மையமாகக் கொண்டு இனப் பிரஜைகள் என்ற அடையாளத்தைக் கடந்து தேசிய பிரஜைகள் என்ற நிலைக்குச் செல்லவேண்டும்.

* * * * *

முடிவுக்காரர்

மலையகத்தின் அரசியல் செல்நெறியானது ஒருபுறம் இந்திய மேட்டுக்குடி அரசியல், இந்திய இலங்கை தேசிய தொழிற் சங்கவாதம், இலங்கை இந்திய தேசிய தொழிற்சங்கவாதம், மலையக தேசியம், பாராளுமன்றவாதம் என்ற விதத்திலும் மறுபுறம் தொழிற்சங்க அரசியல், இடதுசாரி தொழிற்சங்க போராட்டம், வெகுஜன அரசியல் வெளிப்பாடுகள் எனப்பல்வேறு வழிகளில் பயணித்து வந்துள்ளது. இதில் பின்னையது வீழ்ச்சியற்று முன்னையது ஆதிக்கம் செலுத்தும் நிலை காணப்படுகிறது. வெகுஜன அரசியல் தோல்வியற்று பாராளுமன்றவாதம் மலையக அரசியலில் முனைப்புப் பெற்றுள்ளது. இந்த பாராளுமன்றவாதம் மலையக மக்களின் அபிலாசைகளை பூர்த்தி செய்யும் வகையில் பயணிக்கவில்லை என அதன் பிரயோகத்தில் இருந்து அறியமுடிகின்றது. எனவே பாராளுமன்ற வாதத்திற்கு மாற்றாக மலையக மக்களின் பிரச்சினைகளை தீர்ப்பதற்காக மக்களே பங்களிக்கக்கூடிய வெகுஜன அரசியலுக்கான தேவை ஏற்பட்டுள்ளது. அவ்வாறான வெகுஜன அரசியலில் மலையக மக்கள் ஏனைய ஒடுக்கப்பட்ட சிறுபான்மையினரின் நியாயமான போராட்டங்களுக்கு ஒத்துழைப்பு வழங்க வேண்டும். அத்துடன் அனைத்து மக்களின் பொதுவான ஐனநாயக உரிமைகளை உள்வாங்கி குறுகிய மலையக தேசியவாதத்தை களைய வேண்டும். அப்போதுதான் மலையக மக்கள் தமது தேசியத்தையும் அரசியல் விடுதலையையும் பெற்றுக் கொள்ள முடியும்.

“ஒடுக்கப்பட்டவர்கள் தங்களை விடுவித்துக் கொள்ளும் போது ஆதிக்கவாதிகளையும் விடுவிக்க முடியும். ஆதிக்கவாதிகள் ஒரு அதிகார வார்க்கமாக இருப்பதால் தன்னை மட்டுமல்ல மாறையும் மீட்க முடியாத அவஸ்ததில் இருக்கிறார்கள் தங்களை விஸங்கிட்டு வைத்துள்ள கொடிய குழலிலிருந்து விடுவித்துக் கொள்ள முடியும்.

ஒடுக்கப்பட்டவர்கள் பெரும் யுத்தத்தை நிகழ்ந்த வேண்டியதும் பின் புதிய மனிதனை உருவாக்க வேண்டியதும் மிக அவசியமாகுகின்றது. அங்கே ஆதிக்க வாதியோ, ஒடுக்கப்பட்டவர்களோ அல்ல, மாறாக புதிய மனிதன் விடுதலை போரின் விளைபொருளாய்க் கிடைப்பான். உண்மையில் முழு மனிதனாய் ஆவதே ஒடுக்கப்பட்டவர்களின் நோக்கமாயிருப்பின் ஒடுக்கு முறைக்கு எதிரான போராட்டத்தில் ஆதிக்கவாதியோடு தன்னை பரஸ்பர இடமாற்றும் செய்துக்கொள்வது மட்டுமே போதாது.”

ਪਾਵਲੋ ਪਿਚੇਡੀ

அடிக்குறிப்புகள்

¹ பார்க்க. Uyangoda. J. Minorities rights in Sri Lanka, 2001

² ஆட்சியாளர்கள் பிரித்தானிய ஏகாதிபத்திய வாதிகளினால் இலங்கைக்கு வழங்கப்பட்ட முதலாளித்து உற்பத்தி முறையையும் அதற்கு ஏற்ற அரசியல் சமூக தாபனங்களையும் விழுமியங்களையும் விருத்தி செய்வதற்கு மாறாக நிலப்பிரத்துவ சிந்தனையை அடிப்படையாக கொண்ட நடைமுறையே நிலவியது. இனமோதலை விருத்தி செய்து ஆட்சி அதிகாரத்தை கைப்பெற்றுவது முக்கிய தந்திரோபாயமாக (Tactic) இவர்களால் யயன்படுத்தப்பட்டது.

³ இலங்கையில் நிலவிய நிலவுடைமை உறவுமுறைகளில் காணப்பட்டதை விட முன்னேறியவை

⁴ பிரித்தானியர் இலங்கையில் முதலாளித்துவ உற்பத்தி முறையையும், சமூக அரசியல் கட்டமைப்புகளையும் இலங்கையில் நிலவிய நிலமானிய முறையின் மீது தினித்தனர்.

⁵ பார்க்க Uyangoda. J. de Mel. N. Reframing Democracy, p. 91

⁶ மலையக மக்களை இந்தியத் தமிழர்கள், இந்திய வம்சாவளித் தமிழர்கள், பெருந்தோட்டத் தமிழர்கள், கண்ணிய தமிழர்கள் என அழைக்கும் போக்கும் காணப்படுகிறது. இன்று மலையக மக்கள், மலையக அரசியல், மலையக தேசியம் என்ற சொற்கள் வழக்கில் காணப்படுகின்றன. சிங்களம் ஆங்கிலத்திலும் இதற்கு ஒத்த சொற்கள் யயன்படுத்தப்படுகின்றமையை காணலாம்.

⁷ 1988ம் ஆண்டு அது Grant of Citizenship to Stateless Person (Special provisions) Act No. 39 of 1988 தீர்க்கப்பட்டதான் அதில் நிலவிய சட்டரீதியான குறைபாடுகள் Grant of Citizenship to Person of Indian Origin Act, No. 35 of 2003 மூலம் முழுமையாக தீர்க்கப்பட்டன.

⁸ பார்க்க Uyangoda. J. de Mel. N. p 91,92

⁹ பார்க்க மேலது

- ¹⁰ மலையக மக்களும் எதிர்காலமும், புதிய பூமி மற்றும் சவுக் ஏசியன் வெளியீடு, 1992
- ¹¹ நுவரெலியா, பதுளை, கண்டி, மாத்தளை ஆகிய மாவட்டங்களை உள்ளடங்கும்.
- ¹² இரத்தினபுரி, கேகாலை, களுத்துறை, மாத்தறை, காலி, கொழும்பு ஆகிய மாவட்டங்களை உள்ளடங்கும்.
- ¹³ வெனிய மாவட்டத்தில் வாழ்ந்து தம்மை இந்தியத் தமிழர் என கருதுவார்கள், பெருந்தோட்டத்துறை நிலவும் மாவட்டங்களில் பெருந்தோட்டத்துறையை சாராதவர்களாக இருந்த போதும் தம்மை இந்தியத் தமிழர் என அடையாளப்படுத்துவார்.
- ¹⁴ தம்பையா.இ, கீதபொன்கலன் 1995, லோரன்ஸ் 2007
- ¹⁵ மேலது பக்கம் 58
- ¹⁶ 842. 323 பேர் இலங்கையின் மொத்த சனத்தொகை 20,263,723
- ¹⁷ சந்திரபோஸ் - 12,83,225 மற்றும் விஜேசந்திரன் 1386,196 என்று
- ¹⁸ இம் மாவட்டத்தில் 1982ம் ஆண்டில் முறையே 14.5%, 2.1%. 16.4%, 9.7% 13% மலையக மக்கள் வாழ்துள்ளனர். இந்த வீதம் பாரியளவில் வீழ்ச்சியடைந்து இருப்பதில் இருந்து இம்மாவட்டங்களில் கணிசமான மலையக மக்கள் மக்கள் தங்களை இலங்கை மக்கள் எனப் பதிவு செய்துள்ளமை ஊர்ஜிதமாகின்றது.
- ¹⁹ Economic and Social Statistics of Sri Lanka, 2012 Central Bank of Sri Lanka, P. 51
- ²⁰ சில்லறை மொத்த வியாபார நிலையங்கள் நகைத்தொழிற்துறை ஆகியவற்றில் தொழிற் சட்ட உரிமைகள் பறிக்கப்பட்ட நிலையில் பணிபுரிபவர்கள் முறைசாரா தொழில் துறையைச் சார்ந்தவர்கள் ஆவர். இவர்களும் திறனற்ற என்று சொல்லப்படும் (unskilled), அனை திறன் (semi skill) வகை பணியாளர்களுக்குள் அடக்கப்படுகின்றனர். இவர்களில் திறனற்ற வகை என சொல்லப்படும் தொழில்களை செய்வார்கள் ஏற்கக்குறைய 90% அதிகம்.
- ²¹ பேராசிரியர், விரிவாரையாளர்கள், மருத்துவர்கள் சட்டத்துறைகள், பொறியியலாளர்கள், கணக்காளர்கள் அரச தனியார் துறைகளில் நிறைவேற்றுத்துறைச் சார்த்த உத்தியோகஸ்தர்களைக் குறிக்கின்றது.
- ²² கார்ல் மாக்ஸ். இந்தியாவில் பிரிட்டிஸ் ஆட்சி, மாக்ஸ் ஏங்கல்ஸ் தேர்வு நூல் - 3, பக். 195-196
- ²³ மாக்ஸ் இதனை ஆசியபாணி சமுதாயம் என்கிறார். இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியில் எதிர்காலத்தில் ஏற்படப் போகும் விளைவுகள் என்ற கட்டுரையைப் பார்க்க

²⁴ பார்க்க சோ. சந்திரசேகரன், இலங்கை இந்தியர் வரலாறு, பக்.1.

²⁵ மேலது, பக் 1,2.

²⁶ இராஜகாரிய முறை ஒழிப்பு, கருவா வர்த்தகத்தில் அரசின் ஏகபோக உரிமை நிக்கம், தேங்காய், காரியம் என்பனவற்றின் ஏற்றுமதியில் தனியார் வர்த்தகம் அனுமதிக்கப்பட்டதை

²⁷ குமாரி ஜெயவர்தன, இலங்கையில் முதலாளித்துவத்தின் தோற்றும் பக்.13

²⁸ விவசாயிகள் அறுவடைக் காலத்துக்கு தமது ஊர்கட்குப் போய்விடும் வழக்குடையவர்கள் என்ற விடயத்தையும் பிரிட்டிஷார் கவனத்திற் கொண்டதனர்.

²⁹ Nadesan.S., A History of Upcountry Tamils in Sri Lanka, பக்.8

³⁰ Devaraj. P. Constitutional and Electoral Reforms Proposals and Indian Origin Tamils, P. 3

³¹ Nadesan.S

³² மேலது

³³ மேலது பக் 45, 46

³⁴ பார்க்க. சண்முகதாசன். நா. இந்திய வம்சாவளியினர் வரலாற்று அநீதி, சண்முகதாசன் கட்டுரைகள். பக். 20

³⁵ மோகன்ராஜ்.க., இருபதாம் நூற்றாண்டின் நவீன அடிமைகள், பக். 3

³⁶ பார்க்க மேலது பக் 46

³⁷ குமாரி ஜெயவர்தன, இலங்கையில் இன வர்க்க முரண்பாடு, பக் 55,56

³⁸ மேலது, பக். 51

³⁹ 1983,1911, 1921, 1923 ஆகிய அரசியல் சீர்திருத்தங்களில் சுதேசிகள் என மேட்டுக்குடி பணக்காரர்கள் சட்ட சபையில் நியமனம் பெற்ற போது தீர்மானிக்கும் அதிகாரம் பெற்றவராக பிரித்தானிய அரசின் பிரிநிதியான ஆளுனரே காணப்பட்டார்

⁴⁰ தற்காலிக மானிங் டிவன்சியர் அரசியல் சீர்திருத்தத்தின் படி

⁴¹ Devaraj. P. p.5

⁴² மேலது

⁴³ Kanapathipillai.A., Politics in the Plantation of Sri Lanka, p. 41

⁴⁴ குமாரி ஜெயவர்தன. இலங்கையின் இன வர்க்க முரண்பாடு, பக். 73

⁴⁵ மேலது பக். 73

- ⁴⁶ மேலது பக். 54
- ⁴⁷ 1927ம் ஆண்டு குறைந்தபட்ச சம்பளச் சட்டம்
- ⁴⁸ பார்க்க. ஜெயவர்த்தனா.கு., இலங்கையில் இன வர்க்க முரண்பாடு, 2011
- ⁴⁹ ஜெயவர்த்தன.கு., ஸ்ரீ ஸங்காவே கம்கரு வியாபாரயே நெகீம் (சிங்களம்), பக்.317
- ⁵⁰ ஜெயவர்த்தன.கு., இலங்கையில் இனவர்க்க முரண்பாடு, 57
- ⁵¹ மேலது பக்.58
- ⁵² மேலது பக். 58
- ⁵³ மேலது பக். 59
- ⁵⁴ மேலது
- ⁵⁵ மேலது பக். 60
- ⁵⁶ மேலது பக் 61
- ⁵⁷ ஜெயவர்த்தன.கு., ஸ்ரீஸங்காவே கம்கரு வியாபாரயே நெகீம், 317
- ⁵⁸ மேலது
- ⁵⁹ மேலது 317
- ⁶⁰ மோகன்ராஜ்.க., பக்.77
- ⁶¹ பார்க்க இரா.ராமேஸ் உள்ளாராட்சி அதிகார சபைகளும் பெருந்தோட்ட மக்களும் ஒரு கோப்பாட்டு நீதியான நோக்கு, 13 ஆவது இர.சிவலிங்கம் ஞாபகார்த்த உரை, 2012
- ⁶² பார்க்க பிரபாகரன்.சி., மலையக தேசியம்: சவால்களும் தீர்வுகளும், http://www.namathumalayagam.com/2013/05/blog-post_22.html.15.08.2013
- ⁶³ பார்க்க குமாரி ஜெயவர்த்தன 325-329
- ⁶⁴ மோகன்ராஜ்.க.,பக்79
- ⁶⁵ பார்க்க மேலது
- ⁶⁶ 1939 செப்டெம்பரில் இரண்டாம் உலகப் போரில் இலங்கை அரசாங்கம் பிரித்தானியாவிற்கு ஆதரவளிப்பதற்கு எதிர்ப்பாக ஆர்ப்பாட்டம் செய்தமையினால் இத்தடை விதிக்கப்பட்டது.
- ⁶⁷ மோகன்ராஜ்.க., பக் 81

⁶⁸ Keerawala.G, Origin of New Left in Sri Lanka. p.39

⁶⁹ குமாரி ஜெயவர்தன, இலங்கையில் இன வர்க்க முரண்பாடுகள், பக். 64

⁷⁰ வலதுசாரிகளின் இனவாதம் அவர்களை ஆரம்பத்தில் இடதுசாரிகளை சார்ந்திருக்கும் போக்கு காணப்பட்டது.

⁷¹ ஜி.ஆர். மோத்தா, எஸ்.எம். சுப்பையா, சி.வி. வேலுப்பிள்ளை, கே. குமாரவேலு, டி. ராமானுஜம், கே. ரூமலிங்கம், எஸ். தொண்டமான்.

⁷² குமாரி ஜெயவர்தன, இலங்கையில் இன வர்க்க முரண்பாடு, பக். 65

⁷³ டி.எஸ். சேனாநாயக்க பிரஜா உரிமை சட்டத்தை முன்வைத்து ஆற்றிய உரையின் போது அவர் பயன்படுத்திய சொற்றொடர். பார்க்க. ஜெயவர்தன.கு., இலங்கையில் இன வர்க்க முரண்பாடு, பக். 69

⁷⁴ மோகன்ராஜ். எஸ்,

⁷⁵ மேலது.

⁷⁶ தமிழ் காங்கிரஸ் 1948 பிரஜா உரிமைச் சட்டத்திற்கு எதிராக வாக்களித்திருந்த நிலையில் ஜீ.ஜீ. பொன்ம்பலத்திற்கு ஐ.தே.க. அரசாங்கம் அவசர அவசரமாக அமைச்சப் பதவியை வழங்கியிருந்தது.

⁷⁷ பார்க்க. ஜெயவர்தன. கு, இலங்கையின் இன வர்க்க முரண்பாடு

⁷⁸ 1964ம் ஆண்டில் இந்திய கடவுச்சீட்டு பெற்றிருந்த 28,269 பேர் தவிர்ந்த 9,75,000 பேரில் 5,25000 பேருக்கு இயற்கை சனத்தொகை அதிகரிப்பையும் கருத்திற் கொண்டு இந்தியா பிரஜா உரிமை வழங்கும் என்றும் 300,000 பேருக்கு இலங்கை பிரஜா உரிமை வழங்கும் என்றும் ஏஞ்சிசியுள்ள 150,000 பேரின் பிரஜா உரிமைப் பற்றிய பிரச்சினையை 1974ல் தீர்மானிப்பது என தீர்மானிக்கப்பட்டது.

⁷⁹ தம்பையா.இ. பக்கம் 23

⁸⁰ http://en.wikipedia.org/wiki/N._Shanmugathasan

⁸¹ பார்க்க Keerawala. G. Origin of New Left in Sri Lanka 60களில் பிரான்சியில் மாணவர்கள் எழுச்சியை அடிப்படையாக கொண்ட இடது போராட்டங்களை புதிய இடது என்ற சொற் குறிக்கிறது. இலங்கையில் அந்த மாதிரியிலான இடது அரசியலை மக்கள் விடுதலை முன்னணி மேற்கொள்ளப்பட்டது.

⁸² பார்க்க சிவசேகரம், பக்கம் 39,

⁸³ கம்லத்.சு., ஜவிலைபு உபத பவத விபத (சிங்களம்) (ஜே.வி.பி. தோற்றும் நிலைப்பு அறிவு) 2007

⁸⁴ மக்கள் விடுதலை முன்னணியின் இந்திய விஸ்தரிப்புவாதக் கொள்கைப் பற்றிய வகுப்பு, இலங்கை தி.மு.க. வரலாறு, பக். 142-152

⁸⁵ மக்கள் ஜூக்கிய முன்னணி அரசாங்கம் இக்காலத்தில் ஏற்பட்ட உலக பொருளாதார நெருக்கடி முகம் கொடுக்க முடியாது போனதுடன் இது இலங்கையில் உணவு தட்டுபாட்டை ஏற்படுத்தி இருந்தது.

⁸⁶ 1972ம் ஆண்டு மக்கள் ஜூக்கிய முன்னணி அரசாங்கத்தினால் நிறைவேற்றப்பட்ட 1வது குடியரசு அரசியலமைப்பில் சிங்களம் மட்டும் அரசகரும் மொழி, பெளத்த மதத்திற்கு அரசு பாதுகாப்பு என்ற பாரபடச ஏற்பாடுகள் சேர்க்கப்பட்டிருந்தன.

⁸⁷ பக். 195

⁸⁸ பார்க்க மேலது பக். 195

⁸⁹ மேலது பக். 200

⁹⁰ மேலது பக்.

200,201

⁹¹ பார்க்க மலையக மக்களின் முன்னணியின் உதயம் ஒரு வரலாற்று நிர்ப்பந்தம்

⁹² பார்க்க. செந்திவேல்.சி., மலையகத் தமிழ்த் தேசியம் பயணிக்க வேண்டிய பாதை, செவ்வரும்பு, 2005

⁹³ பு.ஜி.க. தேசிய இனப்பிரச்சினைக்கான தீர்வுத்திட்டம், 2011

⁹⁴ மேல் கொத்மலைத் திட்டத்திற்கு எதிரான போராட்டம் குறிப்பிட்டுச் சொல்லக்கூடியது.

மீர்ர் இர. சிவலங்கம்

நூபகார்த்தக் குழு

பெயர்	முகவரி	தொலைபேசி
திரு.எம். வாமதேவன்	BQ 2/2, மனிங் டவுன், விடமைப்புத் திட்டம், மங்களா வீதி, கொழுப்பு 08	2693098
திரு.தெ. தன்ராஜ்	7, அலெக்ஸாண்றா டெராஸ் கொழும்பு 06.	2583151
திரு.செ. நவரட்ன	416/33A, திம்பிரிகள்ளியாப வீதி, கொழும்பு 05.	2599856
திரு.எச்.எச். விக்கிரமசிங்க	39/21 அல்லிஸ் பிளேஸ், கொட்டாஞ்சேனை, கொழும்பு 13.	2435652
திரு.இ. சல்வரலிங்கம்	45/15A பிரெட்சிக்கா வீதி கொழும்பு 06.	2581201
கலாநிதி. பி. இராமநுஜம்	விகார மாவத்தை, கொலன்னாவை.	2572436
திரு.பி. இராதாகிருஷ்ணன்	361, டாம் வீதி, கொழும்பு 12	2387896
திரு. ராஜா சிவராமன்	9A அமரசேகர மாவத்தை, கொழும்பு 05.	2502817
திரு.வி.ஏ. மதுரைவீரன்	92.2 ஆம் குறுக்குத்தெரு. கொழும்பு 11	2556550
திரு.ஏ.கே. சுப்பையா	12A.ஏ பொன்சோ நோட், கொழும்பு 05.	2587287
திரு. இரா. இராமலிங்கம்	லண்டன்	
திரு. ஆர். பரமசிவம்	ஹோட்டல் அமராவதி, கொழும்பு 03.	2577418

அமர்த் திரு. சீவலிங்கம் ஞாபகார்த்தக் குழுவின் பணிகள் 2000 - 2012

நினைவுப் பேருரைகள்

1. பேராசிரியர் மு. சின்னத்தம்பி பெருந்தோட்டத்துறை தமிழ் இளைஞர்கள்: இன்றும் நாளையும் (2000)
2. பேராசிரியர் வி. குரிய நாராயணன் இளைமலையகம் - புதிய வாய்ப்புகளும் சவால்களும் (2001)
3. கலாநிதி மா. கருணாநிதி மலையகக் கல்வி (2002)
4. திருமதி லலிதா நடராஜா மலையகப் பெண்கள் (2003)
5. திரு. வ. செல்வராஜா மலையக மக்களும் புத்தி ஜீவிகளும் (2004)
6. பேராசிரியர் சி. மெளனகுரு தமிழர் வரலாறும் பண்பாடும்: தெரிந்ததும் தெரியாததும் (2005)
7. திரு.பெ. வேலுசாமி மலையக இலக்கியங்கள் காட்டும் வாழ்வியல் அம்சங்கள் (2006)
8. திரு. வெளின் மதிவானம் மலேசியா தமிழரின் சமகால வாழ்வியல் பரிமாணங்கள் / சில: அவதானிப்புகள் (2007)
9. திருமதி. வேஷபனாதேவி இராஜேந்திரன் பெருந்தோட்டத்துறை சிறுவர் உரிமை மீறல்கள்: சிறுவர் தொழிலாளர் பற்றிய விசேட கண்ணோட்டம் (2008)
10. திரு. இரா. ஜெ. ட்ரெராட்ஸ்கி சமூக அசைவியக்கத்தில் சட்டங்களின் தாக்கம்: ஒரு வரலாற்றுப் பார்வை (2009)
11. திரு. எம். கணேசமூர்த்தி மலையக மக்களின் சமூக பொருளாதாரம்: ஒரு வரலாற்றுப் பார்வை (2010)
12. திரு. தெளிவுத்தை ஜோசப் மலையகம் எனும் அடையாளம்: மலையக இலக்கியத்தின் வகிபங்கு. (2011)
13. திரு. ஆர். ராமேஷ் “உள்ளநாட்சி அதிகார சபைகளும் பெருந்தோட்ட மக்களும்” ஒரு கோட்பாட்டு ரீதியான விமர்சன நோக்கு (2012)

▶ கட்டுரைப் போட்டியும் ஆய்வரங்கும்

1. இளைஞர்களுக்கான கட்டுரைப் போட்டி (2000)
2. மாணவர்களுக்கான கட்டுரைப் போட்டி (2001)
3. ஆசிரியர்களுக்கான கட்டுரைப் போட்டி (2002)
4. ஆய்வரங்கு (2003)

▶ நூல் வெளியீடு

1. மலையகப் பரிசுக்கட்டுரைகள் (2000)
2. சிவலிங்கம் சிந்தனைகள் (2002)
3. மலையக சமகாலப் பிரச்சினைகள் (2003)
4. இனத்துவ முரண்பாடுகளும் மலையக மக்களும்: ஒரு பல்பக்கப் பார்வை (2007)

▶ கெளரவிப்பு

க.பொத. உயர்தரப் பரிட்சையில் சித்தி (2004)

செல்வன் நிரோன்காந் மகாலிங்கம்

இலக்கியம் : திரு. ஆ. தமிழோவியன் (2004)

கல்வி : திரு. தி. பாரதி இராமசாமி (2004)

இலக்கியம் : திரு.பி. மரியதாஸ் (2005)

நாடகம் : திரு. ஏ. முத்தையா (2005)

- **Digitized by Noolaham Foundation**
- 1. **Geethangalai - Aanand Sathy (2001)**
- 2. **Naanayigalai - Jayaram (2001)**
- 3. **Naanayigalai - Jayaram (2001)**
- 4. **Naanayigalai - Jayaram (2001)**

• **Naanayigalai**

- 1. **Naanayigalai - Jayaram (2001)**
- 2. **Naanayigalai - Jayaram (2001)**
- 3. **Naanayigalai - Jayaram (2001)**
- 4. **Naanayigalai - Jayaram (2001)**
- 5. **Naanayigalai - Jayaram (2001)**

• **Naanayigalai**

- 1. **Naanayigalai - Jayaram (2001)**
- 2. **Naanayigalai - Jayaram (2001)**
- 3. **Naanayigalai - Jayaram (2001)**
- 4. **Naanayigalai - Jayaram (2001)**
- 5. **Naanayigalai - Jayaram (2001)**

திரு. சுகுமாரன் விஜயகுமார்

அமரர் இர. சிவலிங்கம் அவர்களின் பதினான்காவது நினைவுப் பேருரையை நிகழ்த்தும் திரு. விஜயகுமார் இரத்தினபுரி மாவட்டத்தின் கஹவத்தைப் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்தவராவார்.

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தின் அரசியல் விஞ்ஞான சிறப்பு பட்டதாரியான இவர் தனது ஆரம்பக் கல்வியை ஓபாத் பாடசாலையிலும் கஹவத்தை தமிழ் மகாவித்தியாலத்தியாலத்திலும் பெற்றுக்கொண்டார். தற்போது தேசிய மொழிகள் மற்றும் சமூக நல்லினக்க அமைச்சில் பணியாற்றுகின்ற இவர் மலையகத்தின் சமூக பொருளாதார, அரசியல் விடயங்கள் குறித்து பத்திரிகைகளிலும் சஞ்சிகைகளிலும் தொடர்ச்சியாக எழுதி வருகின்றார். எமது ஞாபகார்த்தக் குழுவினர் 2007 இல் வெளியிட்ட இனத்துவ முரண்பாடுகளும் மலையக மக்களும்: ஒரு பல்பக்கப்பார்வை என்னும் ஆய்வு நூலில் இவரது இன முரண்பாடும் மலையகமக்களும் - இரத்தினபுரி மாவட்டம் பற்றிய விசேட ஆய்வு என்னும் முதலாவது ஆய்வுக் கட்டுரை இடம் பெற்றுள்ளமை இவரது ஆர்வத்துக்கும் திறமைக்கும் சான்றாக அமைந்துள்ளது.

மலையக சமூகத்தின் மீது பற்றியுதியும் உணர்வும் கொண்டு காத்திரமான சமூக விஞ்ஞான ஆய்வாளராகப் பரிணமித்துவரும் திரு. விஜயகுமார் அமரர் இர. சிவலிங்கம் ஞாபகார்த்தப் பதினான்காவது நினைவுப் பேருரையை நிகழ்த்துவதையிட்டு எமது ஞாபகார்த்தக் குழு பெருமை கொள்கிறது.

தை. தன்ராஜ்

அமரர் இர. சிவலிங்கம்
ஞாபகார்த்த குழு
உறுப்பினர்

24.08.2013